

ΕΛΛΗΝΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ
ΕΘΝΙΚΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΤΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ
1939

PHOTO
NELLY'S
ATHENS

ΕΛΛΗΝΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

HELLÉNIS

Revue mensuelle du Conseil National des femmes Héliènes

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ:

Συνδρομή ἑτησία Δρ. 100
Ἐξάμηνος 60
Ἐξωτερικοῦ ἑτησία » 200
» ἑξάμηνος » 100
Αἰγύπτου γροσ. 40

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Ἀπλοῦ Δρ. 10
Διπλοῦ » 15
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην Ἰανουαρίου καὶ εἶναι προπληρωτέαι.

Διεύθυνσις καὶ Γραφεῖα: Ἀλεξάνδρου Σούτσου 26

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Εἶναι ἐπαγγελματίας ἡ νοικοκυρά;—Στήλη εἰρήνης.—Διάττοντας, ποίημα Μελισσάνθης. Πῶς ἐπῆγε ἡ προδοσία στὴ Ρωσσία, ὑπὸ Ρ. Ρίλκε.—Κρητικὴ Δημοτικὴ Ποίησις.—Γιὰ κένους ποὺ δὲν ἔχουν καιρὸ, ὑπὸ Βέρος.—Κάτι προσμένω, ποίημα ὑπὸ Ἀργῆ Κόρακα.—Ἀποκρυφισμός—Παραψυχολογία.—Χειμῶνας, ποίημα Χρ. Διαμαντοπούλου. Baudelaire: τὸ Ρολόγι, μεταφρ. Ι. Χ. Σ.—Καλλιτεχνικὴ κίνησις, ὑπὸ Α. Π. Ρ.—Ἡ ἐκθεσις τῶν Χιουμοριστῶν, ὑπὸ Α. Διαμαντοπούλου.—Θεατρικὴ κριτικὴ, ὑπὸ κατερίνας Κακούρη.—Μανούλα, ποίημα Μυρτιώτισσα.—Ἐκδόσεις.—Εἰδήσεις.—Στήλη γιὰ τὶς μητέρες.—Πρακτικαὶ Συμβουλαὶ—Μόδες.—

SOMMAIRE:

Est ce que le travail de la menagère est une profession? Colonne de la Paix. Poèmes par Melissanthe, A. Coraca, Baudelaire, Cyrtiotissa chauns populaires cretois. Chr. Dimantopoulou. Comment la trahison est entrée en Russie, par R. Rilke.—Occulisme et Parapsychologie.—Expositions, par A.P.R.—L'exposition des caricaturistes, par A. Diamantopoulos. — Critique théâtrale. — Editions.—Nouvelles.—Conseils aux jeunes mères.—Conseils pratiques.—Modes.

Ἡ ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου εἰκόνα παριστάνει τὴν Μονὴ τῆς Παλιανῆς στὴν Κρήτη καὶ μᾶς ἐδόθη εὐγενῶς ἀπὸ τὸν Τουρισμό.

Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Ἑλληνίδων

Πρόεδρος: Σμαράγδα Θ. Δημαρᾶ.

Ἀντιπρόεδροι: Βέρθα Σ. Λέκα, Μαρία Ἑμμ. Τσουδεροῦ.

Γεν. Γραμματεὺς: Εὐαγγελινὴ Κ. Βάρδα.

Ταμίας: Ρίτσα Γ. Κόρομηλᾶ.

Σύμβουλοι: Ἑλένη Ι. Σιφναίου, Ἑλένη Ο. Ρουσοπούλου, Ἑλλη Μί. Μυλωνᾶ, Ἀγγελικὴ Χατζημιχάλη. Ἀλεξάνδρα Μαντζουλίνου, Ζωὴ Δημητρακοπούλου.

Εἰδικὴ Γραμματεὺς: Φρόσω Δ. Πρωτεκδίκου.

Ἐπὶ τῆς Συντάξεως: ΕΛΕΝΗ ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

Νέα Πούδρα "Αεροποιημένη"

δίδει
λεπτὴ φρεσκάδα
τὴν ἡμέρα

Νέα καὶ ἐκπληκτικὴ ἰδίᾳ γιὰ ποῦδρες, ἐφαρμογὴ μιᾶς τελευταίας μεθόδου. Πούδρα λεπτοτέρα καὶ ἐλαφροτέρα ἀπὸ τὰς μέχρι τοῦδε γνωστάς. Τόσο λεπτὴ ποὺ δὲν διακρίνεται ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος. Δίδει ἓνα λεπτὸ μᾶτ καὶ βελουτὲ χρῶμα. Εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας μιὰ φρεσκάδα ποὺ οὔτε ἡ βροχὴ, οὔτε ὁ ἄνεμος μποροῦν νὰ τὰ ἀλλοιώσουν. Ὑπὸ τὰ ἰσχυρὰ βραδυνὰ φῶτα, μιὰ θαυμαστὴ λάμψι ποὺ δὲν ἐπηρεάζει ἡ ἐφίδρωσις ἢ προκαλουμένη ἀπὸ τὰς ὑπερθερμασμένας αἰθούσας χοροῦ. Εἶναι ἀναμεμιγμένη μὲ mousse de crème. Αὕτῃ ὄχι μόνον κάμνει τὴν πούδρα Τοκαλὸν νὰ κρατᾷ ὥρες ὀλόκληρες, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμποδίζει ν' ἀπορροφήσῃ τὰς φυσικὰς ἐλαιώδεις ἐκκρίσεις τῆς ἐπιδερμίδος. Τὴν προφυλάσσει ἀπὸ τοῦ νὰ γίνῃ σκληρὰ καὶ ξηρά. Ἀποφεύγει τὸν σχηματισμὸν ρυτίδων. Δοκιμάσατε τὴν μάρκα Τοκαλὸν, τὴν περίφημο πούδρα μὲ mousse de crème καὶ παρατηρήσατε ποῖαν αἴσθησιν βελτίωσιν φέρει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα σας ἐντὸς μερικῶν ἡμερῶν.

ΜΗΝΥΤΩΡ

Ὁ ἀλάσδατος
βοηδοὶ καὶ συντε-
λεῖται τῇ ἀσφα-
λοῦ ἐπιτυχίᾳ τῶν
ἐπιθυμούντων αὐτῇ

Ζητήσατε ἀπὸ τὸν
Γενικὸν ἀντιπρόσωπον
Ν.Μ. ΑΠΕΡΓΗΝ
ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ 27
τὸ βιβλίον ζα-
χαροπλαστικῆς **ROYAL**
Προσφερόμενον δωρεάν

ΚΛΙΝ-ΟΛ

ΚΑΤΙ ΝΕΟΝ

ΠΡΟΪΟΝ ΛΑΜΠΩ

Διὰ τὸν καθαρισμὸν

ΜΑΓΕΙΡΙΚΩΝ ΣΚΕΥΩΝ
 ΑΛΟΥΜΙΝΙΟΥ
 ΕΜΑΓΙΕ
 ΧΑΛΚΟΥ
 • ΛΟΥΤΡΩΝ
 • ΝΙΠΤΗΡΩΝ κ.λ.

Διὰ τὴν συντήρησιν
τῶν παρκέτων αὐτῶν
χρησιμοποιεῖτε μόνον

ΠΑΡΚΕΤΙΝΗ
ΛΑΜΒΟ

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ

ΠΡΩΙ ΚΑΙ ΒΡΑΔΥ **OREODONT** ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
 ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
 ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
 ΔΟΡΕΑ Α. Παπακώστα
 ΗΜΕΡΟΜ. 10-9-81
 ΑΡΙΘ. 30254

Πρὶν γεννηθῇ τὸ παιδί

Τὸ νέο βιβλιάριον CLAXO πραγματευόμενον περὶ τῆς ζωῆς τῆς γυναικὸς κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐγκυμοσύνης παρέχεται δωρεὰν παρὰ τῶν ἀντιπροσώπων.

ΣΤΑΜ. ΧΑΡΒΑΛΙΑΣ Α. Ε.
..... ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 22 - ΑΘΗΝΑΙ

Ταχυδρομικῶς ἀποστέλλεται ἐναντι λήψεως γραμματοσήμου τριῶν Δραχμῶν.

ΠΡΩΙ ΚΑΙ ΒΡΑΔΥ OREODONT ΔΑΜΒΕΡΓΗ

SCHERK

Μικρὸ ὑπαρδείγμα

Ένα ὁρσέρο σταράτο πρόσωπο με καστανὰ μάτια καὶ σκούρα μαλλία χρειάζεται πούδρα χρώματος Rachel, κομπὰκ καὶ κραιγιὸν σὲ χρώμα India. Πόσο εἶναι εὐκόλος ὁ καλλωπισμὸς μετὰ τὸν πίνακα τοῦ Scherk! Σας βοηθεῖ νὰ εὑρετὲ τὸ ἄρμονικο συμπλήρωμα τῆς ὡμορφίας σας εἴτε εἰσθε ξανθὴ, μελαχροινὴ ἢ καστανή. Ἡ αἰθέρια πούδρα Mystikum, τὸ κομπὰκ Mystikum καὶ τὸ κραιγιὸν χειλῶν Nigella προσεκτικὰ διαλεγμένα στὸν τόνο πού σας πηγαινέει καλύτερα στὰ μάτια, μαλλιά καὶ ἐπιδερμίδα θὰ δημιουργήσουν τὸν ξεχωριστὸ γοητευτικὸ σας τύπο. Ὁ πίναξ τοῦ Scherk εὐρίσκεται εἰς ὅλα τα καταστήματα. Πούδρα Μυστικουμ σὲ κουτί τῶν Δραχμῶν 80. καὶ 50. Κομπὰκ Μυστικουμ Δρ. 40. Κραιγιὸν χειλῶν Νιγκέλλα Δρ. 40.

Μαλλιά: **ΣΚΟΥΡΑ**
Μάτια: **ΚΑΣΤΑΝΑ**
Στέρνα: **ΔΡΟΣΕΡΟ ΣΤΑΡΑΤΟ**
Πούδρα: **RACHEL**
Κομπὰκ καὶ Κραιγιὸν: **INDIA**

Mystikumi πούδρα

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ, 26

ΕΤΟΣ ΙΘ'

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1939

ΑΡΙΘ. 2

Εἶναι ἐπαγγελματίας ἡ νοικοκυρά;

Ἔχουν ἄρα γε δίκαιον ἐκεῖνοι, πού φρονοῦν, ὅτι ἡ γυναίκα στὴν ἐργασία τῆς ὡς μητέρα καὶ νοικοκυρά ὀφείλει ν' ἀνταμείβεται; Σ' ἓνα ἐπαγγελματικὰ ὀργανωμένο καθεστῶς θὰ ἦταν βέβαια τὰ ἡνωμένα εἰσοδήματα τόσα, ὥστε νὰ διευκόλυναν τὴν ἐπιστροφή τῆς μητέρας στὴν οἰκογενειακὴ ἐστία. Ἀλλὰ ὁ ρόλος τῆς μητέρας καὶ νοικοκυρᾶς δὲν περιορίζεται μόνο σὲ ὑλιστικὰ καθήκοντα, μετὰ τὰ ὁποῖα πολλοὶ τὸν συγχέουν, οὔτε μπορεῖ ν' ἀνταμειφθῇ μετὰ χρήματα ἢ ἀφοσίωσις ἐκείνης, πού κάνει τὰ πάντα γιὰ πάντας, γιὰ νὰ ζήσῃ ἡ ψυχὴ τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας.

Βέβαια, εἶναι ἀποκρουστικὴ ἡ ἰδέα νὰ μισθοδοτεῖται ἡ μητέρα, ὅπως κάθε ἄλλῃ, πού ἐκτελεῖ καθημέρα κατώτερες ἐργασίες, πού εἶναι ὅμως τόσον ἀναγκαῖες γιὰ τὸ σπίτι· νὰ εἶναι δηλ. λειτουργὸς συνδικαλισμένη, πού τῆς ἀναθέτει τὸ κράτος ν' ἀναθρέψῃ τοὺς μέλλοντας πολίτας, ἢ ὑπάλληλος στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἀνδρός τῆς. Μιὰ ὅμως πού δὲν θεωρεῖται ταπεινώσις ἡ πληρωμένη ἐργασία ἑνὸς ἐλευθέρου ἐπαγγέλματος, δὲν βλέπομε γιὰτί θὰ ἐξημιώνονταν ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς μητέρας καὶ νοικοκυρᾶς, ἐὰν ἀναγνωρίζονταν, ἔστω καὶ δι' ὑλικῶν ἀνταλλαγμάτων, ἡ ἀξία τοῦ κοινωνικοῦ τῆς ρόλου.

Γιὰτί νὰ μὴν ὀρισθῇ μέρος τοῦ μισθοῦ τοῦ συζύγου γιὰ τὴν ἀμοιβὴ τῆς μητέ-

ρας καὶ νοικοκυρᾶς; Γιατί νὰ μὴ συμμετέχῃ κι' αὐτὴ στὶς κοινωνικὲς ἀσφαλίσεις, ὅπως κάθε ἄλλη ἐργάτρια; Μὴ δὲν ἔχει κι' αὐτὴ ἀνάγκην ἀναπαύσεως διακοπῆς ἐργασίας κ' ἐξοχῆς. Θὰ τὴν φεισθῇ ἡ ἀρρώστεια, τὰ γεράματα, καὶ μήπως δὲν ἀντανάκλουν ὅλα αὐτὰ κατὰ τρόπον θλιβερό στὸ περιβάλλον τῆς; Ἴσως μετὰ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ ἐπαγγέλματος τῆς μητέρας καὶ νοικοκυρᾶς, θὰ σχηματίζονταν ἡ πρακτικὴ θάσις μιᾶς καινούριας κοινωνικῆς ὁργανώσεως πού θὰ προστάτευε τὴν ἐργασία τῆς γυναικὸς στὴν οἰκογένεια, ὅχι μετὰ μιὰ πλατωνικὴ ἀναγνώρισί τῆς, ἀλλὰ μετὰ συμμετοχὴ τῆς στὰ κοινωνικὰ ὀφελήματα, πού ὁ νόμος δίδει παραδόξως σὲ κείνες, πού ἐργάζονται ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ὅσοι εἶναι ἐναντίοι εἰς τὸ νὰ ἐργάζεται ἡ μητέρα στὸ ἐργοστάσιο, συνιστοῦν συνήθως αὐξήσει τοῦ οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος γιὰ νὰ τὴν κρατήσουν στὸ σπίτι. Γιατί νὰ μὴ ἐξηγήσωμεν αὐτὸ ὡς μιὰ ἐπαγγελματικὴ ἀναγνώρισι μᾶλλον, παρὰ ὡς ἓνα ἐπίδομα παιδιοῦ εἰς θάρος τοῦ συζύγου;

Αἱ χώραι, πού ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν γυναικεῖα χειραφέτησι, ἐκλαμβάνουν συχνὰ τὰ οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα ὡς ἐνθάρρυνσιν μιᾶς ἀπερίσκεπτης πολυτεκνίας, ὡς ὄργανον ὑποδουλώσεως τῆς γυναικὸς, σκλαβωμένης στὸ σπίτι ἀπὸ τὴν βιολογικὴ τῆς λειτουργία.

Αυτό όμως είναι παραγνώρισις του επιδόματος καὶ τῆς ἱκανοποιουμένης δι' αὐτοῦ δικαιοσύνης, ἐπίσης παραγνωρίζεται ἡ ἐπανάστασις πού συντελεῖται σιγὰ σιγὰ καὶ ἀθόρυθα στὸ ἀπηρχαιωμένο οἰκογενειακὸ δίκαιο πολλῶν χωρῶν. Στὸ Βέλγιον λ. χ. πληρώνονται τὰ ἐπιδόματα σὲ ὅλους τοὺς ἐργάτες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, πού ἔχουν εἰς θάρος των παιδιὰ, ὅπως τὸ εἰσήγαγεν ἐδῶ καὶ ἡ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος.

Ἴδου μιὰ ἀναγνώρισις τῶν οἰκογενειακῶν θαρῶν, πού πέφτει τόσο συχνὰ πάνω στὴν ἐργαζομένη γυναῖκα, καὶ πού τὴν θαστᾷ μ' ἓνα μισθό, πού θεωρεῖται πάντοτε μισθὸς ἐνὸς ἀργένη καὶ ὄχι μισθὸς συμπληρωματικὸς. Τὰ ἐπιδόματα πληρώνονται γιὰ ὅλα τὰ παιδιὰ, πού εἶναι πραγματικὰ εἰς θάρος τοῦ ἐργαζομένου, νόμιμα ἢ ἐξώγαμα, ἀνεγνωρισμένα ἢ μὴ, ἀδελφία, ὀρφανά, ἄπορα κ.λ.π. Καὶ γεννᾶται ἔτσι ἓνα βαθὺ ἀναστάτωμα στοὺς συγγενικοὺς δεσμούς, ὑποχρεώσεις διατροφῆς, ὅπως τὶς ἐθέσπισαν οἱ κώδικες, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν στὰ παιδιὰ, ὅποια κι' ἂν εἶναι, τὴ νομικὴ τους θέσι, τὴν κοινωνικὴ ὑποστήριξι, πού δικαιοῦνται νὰ ἔχουν. Τὰ ἐπιδόματα πληρώνονται ἀπ' εὐθείας στὴ μητέρα, εἴτε ἐπὶ τῇ θάσει τοῦ δικοῦ της μισθοῦ, ἢ μὲ ἀναλογία πρὸς τὴν ἐργασία τοῦ συζύγου. Χάρις δὲ στὸ μέτρο αὐτό, ἀποκτᾷ ἡ μητέρα καὶ νοικοκυρὰ ἓνα ἄμεσο δικαίωμα, ναὶ μὲν ἐπὶ ἐλαχίστου μέρους τοῦ μισθοῦ τοῦ συζύγου, μπορεῖ ὅμως νὰ διαθέσῃ λίγα πρόσθετα εἰσοδήματα γιὰ τὸ νοικοκυριό, λαμβάνει λίγα χρήματα ἀτομικὰ δικά της τόσον ἀναγκαῖα γιὰ τὴν ἠθικὴν τῆς ἰσοροπία.

Οἱ θεωρητικοὶ νομικοὶ δὲν ξέρουν καλὰ καλὰ, πῶς νὰ καθορίσουν τὸν νομικὸ χαρακτήρα τῶν οἰκογενειακῶν ἐ-

πιδομάτων. Ὑπερμισθός ; Μέρος τοῦ καθ' ἑαυτοῦ μισθοῦ καὶ γιὰ τὴν ἀτομικὴ ἀνταμοιβή καὶ γιὰ τὰ οἰκογενειακὰ θάρη; Ἀμοιβή τῆς ὑπηρεσίας πρὸς τὸ Κράτος ἐκτελουμένης ὑπὸ τῶν ἀνατροφέων; Μέτρον φιλανθρωπίας; Ἡ ἐπέκτασις τῶν ἐπιδομάτων στοὺς ἐλευθέρως ἐργαζομένους, ὅπως καὶ στοὺς μισθοδοτούμενους, ἀπαιτεῖ σήμερα μιὰ πλατεῖα ἀλληλοσφάλισι, πού πληρώνεται πότε ἀπὸ τὸν ἐργοδότη καὶ πότε ἀπ' αὐτὸν τὸν ἐνδιαφερόμενον.

Ἐὰν ὅμως αἱ δογματικαὶ αὐταὶ ἀντιφάσεις δὲν φαίνονται ὅτι θὰ λυθοῦν τόσον γρήγορα, ἔχουν ὅμως ὑπὲρ αὐτῶν ὅτι ἔθεσαν ἐπὶ τοῦ τάπητος τὸ ζήτημα τοῦ οἰκογενειακοῦ βασικοῦ μισθοῦ, πού σχετίζεται ἀπ' εὐθείας μὲ τὸ πρόβλημα τῆς γυναικείας ἐργασίας. Πράγματι, ἐὰν ὁ βασικὸς μισθὸς τῶν ἐργαζομένων θεωρηθῇ ὡς αὐστηρῶς ἀτομικός, τὸ συμπέρασμα του: ἴση ἀμοιβή γιὰ ἴσην ἐργασίαν, θὰ ἐπιτρέψῃ σὲ τὴν γυναῖκα νὰ ζητήσουν μιὰ δικαίαν ἀμοιβή, ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὸ φύλον τοῦ ἐργαζομένου.

Ἀντιθέτως ὅμως, ἐὰν μὲ τὸ βασικὸ μισθὸ πρόκειται νὰ μπορέσῃ ὁ ἄνδρας νὰ ἐδρύσῃ οἰκογένειαν, νὰ συντηρήσῃ γυναῖκα καὶ παιδιὰ, ὁ μισθὸς τῆς γυναίκας, κατ' ἀρχὴν ἐλεύθερος αὐτῶν τῶν θαρῶν, θὰ θεωρηθῇ ἀναγκαστικῶς ὡς ἀμοιβή συμπληρωματικὴ, ἢ τοῦλάχιστον ὡς ἀτομικὴ, πού θ' ἀφομοιωθῇ μὲ τὴν τῶν ἐφήθων.

Στὸ καινούριον οἰκογενειακὸ δίκαιο πρέπει νὰ ὁρισθοῦν οἱ μισθοὶ τῶν ἐχόντων πραγματικὰ θάρη ἐργαζομένων, ἀνεξαρτήτως φύλου, τὰ δὲ ἀτομικὰ εἰσοδήματα, τόσον μηδαμινὰ ἀκόμη τῶν μητέρων καὶ νοικοκυρῶν, θ' ἀναγκάσουν μιὰ ἡμέρα τὶς γυναῖκες νὰ λύσουν μόνες τους τὸ πρόβλημα τῆς ἐργασίας, πού τὸ ἀντικρύνουν σήμερα μὲ τόσο δέος.

Στήλη Εἰρήνης

Ἐνα σχέδιον, πού φαίνεται πῶς θαίνει πρὸς τὴν πραγμάτωσίν του, γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς εἰρήνης, εἶναι ἡ ἴδρυσις τοῦ κήπου τῆς «Καλῆς Θελήσεως». Πρὸς τὸ παρὸν συμμετέχουν στὸ σχέδιον αἱ Ἡν. Πολιτεία καὶ ὁ Καναδάς. Ὅταν θὰ τελειώσῃ ὁ κήπος αὐτός, πού θρίσκεται ἀκριβῶς στὰ σύνορα τῶν δύο χωρῶν, θὰ εἶναι ἓνα περίφημον πάρκο· σὲς ἄκρες τῶν συνόρων του θὰ ὑπάρχουν δύο λίμνες, εἰς δὲ τὸ μέσον χτίζεται ἓνα μεγάλο ἀμφιθέατρον. Τὰ ζῶα θὰ ἔχουν κάθε προστασίαν ἀπὸ τοὺς κυνηγούς· τὰ δάση θὰ φιλοξενοῦν ἐλάφια, ζαρκαδία, ἀγριοπαπες, πέρδικες, φασιανούς καὶ, φυσικά, ὅλα τὰ ὠδικὰ πτηνά. Εἰς τὸ κέντρον τοῦ πάρκου θὰ ἐγερθῇ ἡ «Βρύση τῆς Εἰρήνης», προβλέπουν ἐπίσης καὶ τὴ «Λεωφόρον καὶ τὸν Πύργον τῆς Εἰρήνης». Ἀφθονα δὲ λουλούδια, παντὸς εἶδους, καὶ κάθε ποικιλίας θὰ στολίζουν τὸ μαγευτικὸν αὐτὸ μέρος.

Κατ' ἀρχὰς ἀνέλαβαν οἱ δύο γείτονες τὴ συντήρησιν τοῦ κήπου, μὰ ἔκτοτε ἐνδιαφέρονται καὶ ἄλλες χώρες, καὶ στέλλουν δῶρα. Ἡ Ὀλλανδία ἔστειλε βολβούς, ἡ Μεγ. Βρετανία καὶ ἡ Αὐστραλία δεινυλλία. Ὁ Ἰαπωνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς Νεότητος ἔστειλε σπόρους.

Τὸ Μεξικὸ σχεδιάζει ἤδη τὴν ἴδρυσιν ὁμοίου κήπου στὰ σύνορά του μὲ τὴν Ἡνωμ. Πολιτείαν καὶ μεταφυτεύει ἀπὸ τὰ θαυμάσια ἄνθη του, γιὰ νὰ συνηθίσουν στὸ βορειότερον κλίμα. Ὁ Διεθνὴς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς Νεότητος ἐζήτησε νὰ τοῦ ἐκχωρηθῇ ἐκεῖ μία ἑκτασι, γιὰ νὰ στήσῃ τὴ «Στήλην τῆς Εἰρήνης».

Ἡ ἐπίτιμος πρόεδρος τοῦ Διεθνoῦς Συμβουλίου Γυναικῶν ἐρωτᾷ, ἂν τὰ ἀπανταχοῦ Ἑθνικὰ Συμβούλια δὲν θὰ ἤθελαν κι' αὐτὰ νὰ ἔχουν ἓνα δικό τους χωρὸς· αὐτὸ τὸ πάρκο. Προτείνει δὲ νὰ ἐγερθῇ ἐκεῖ ἓνα μνημεῖον σχήματος κωνικοῦ, μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφή:

«Ὁ κήπος αὐτὸς ἀφιερώνεται στὸ Θεὸ καὶ στὴ δόξα Του, καὶ τὰ ἔθνη ὑπόσχονται νὰ μὴ λάβουν τὰ ὅπλα ἐναντίον ἀλλήλων». Ἔτσι ὁ κήπος αὐτὸς ἐκτείνεται κατὰ μῆκος συνόρων, ὅπου ὑπῆρχαν ἄλλοτε φρούρια.

Θὰ ἔλθῃ ἄρα γε ποτὲ ἡ ἐποχή, πού οἱ διά-

φορες γραμμὲς Μαξινοῦ θὰ μεταβληθοῦν εἰς πάρκα ;

Ἡ πρόεδρος τοῦ Δ. Σ. Γ. θαρῶν Μποέλ ἔστειλεν εἰς τὴν πρόεδρον τοῦ Ἑθν. Συμβουλίου Ἑλληνίδων κ. Σμαρ. Δημαρᾶ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ νέου ἔτους τὴν ἐξῆς ὡραίαν ἐπιστολήν:

Ἀγαπητὴ Κυρία Πρόεδρος,

Μὲ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ χρόνου, σᾶς παρακαλῶ νὰ διαβιβάσετε εἰς τὰ μέλη τοῦ συμβουλίου σας τὰς εὐχὰς μου, ὅπως αἱ ἐργασίαι των στεφθοῦν ὑπὸ ἐπιτυχίας, καὶ ὅπως ἡ συνεργασία των εἰς τὸ κοινὸν ἔργον, πού ἀνέλαθεν ἡ διεθνὴς μας ὀργάνωσις, γίνῃ πῶς ἐντονὴ καὶ πῶς καρποφόρος.

Εἴθε αἱ προσπάθειαι ὅλων τῶν μελῶν μας, τῶν διεσπαρμένων εἰς τὰς διαφόρους ἡπείρους, νὰ ἐνωθοῦν κατὰ τὸ 1939 ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ χρυσοῦ μας κανόνος, ὥστε διὰ τῆς ἐνώσεως ὅλων τῶν καλῶν θελήσεων νὰ ὀδηγηθῇ ὁ κόσμος εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθοῦς εἰρήνης, πού προϋποθέτει δικαιοσύνην, κατανόησιν καὶ καλwsσύνην.

Διάττοντας

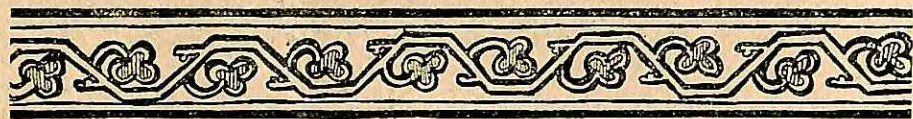
Πρὶν προλάβει νὰ ὑψωθῇ
τὸ ἄστρο μου στὸ μεσουράνημά του
ξαφνικὰ κύλησε κάτω
μαδημένο ἀνθί.

Καὶ καταποντίστηκε μὲς στὸ γλαυκὸ
διασχίζοντας τὴ νύχτα σὰν βολίδα.
Μόλις ἀναψε ἔσβυσε ὡς θεγγαλικὸ
μέσα στὸ ἄγνωστο χάθηκε Ἀτλαντίδα.

Κάποιοι τρουβαροῦροι πού ἀγρυπνοῦσαν
μοναχοὶ
τὴ βραδυὰ τοῦ θριάμβου καὶ τοῦ ἀφανι-
σμοῦ του,
ἐκθαμβοὶ στὴ λάμψη τέτοιου πλούτου
ἀπόμειναν κυττάζοντας ψηλά.

(ἀνέκδοτο)

ΜΕΛΙΣΣΑΝΘΗ

Rainer Maria Rilke

Πώς έπηγε ή προδοσία στη Ρωσσία

Από τις «Ιστορίες του καλού Θεού»

Ο Ράινερ Μαρία Ρίλκε, μεγάλος Γερμανός ποιητής και συγγραφέας, γεννήθηκε το 1875 στην Πράγα. Έσπούδασε φιλοσοφία, στη Γερμανία κ' έξηκολούθησε τις μελέτες του ταξιδεύοντας και παραμένοντας σε όλες σχεδόν τις μεγαλουπόλεις της Εύρώπης. Μετά τον παγκόσμιο πόλεμο απέσυρθηκε σ' έρημικό πύργο της Έλβετίας, όπου έζησε, ως πού απέθανε (1926). Τα έργα του διαπνέει βαθύς μυστικισμός. Αντιλαμβάνεται το Θεϊόν ως το υπέρ χρόνον και χώρον "Ον, πού διεισδύει εις όλα τα πλάσματα, και του οποίου σπινθήρας είναι ή ανθρώπινη ψυχή.

Έχω γείτονα ένα φίλο, έναν νέο ξανθό, κουτσό, πού χειμώνα καλοκαίρι κάθεται κοντά στο παράθυρο. Γνωρίζω, στε πρό πολλού. Τόν πρώτο καιρό αλληλοκυτταζόμασταν, άργότερα χαμογελοῦσε ο ένας του άλλου, ύστερα αλάξαμεν ένα χαιρετισμό, και τώρα, ο Θεός ξέρει από πότε, σταματώ στο παράθυρο, και λέμε ιστορίες, ό,τι τύχη, χωρίς έκλογή, όπως συνήθως συμβαίνει.

Περνώντας μια μέρα από το άνοιχτό τζάμι του, με φώναξε: «Πού ήσουν; "Έχω τόσο καιρό να σε ιδώ».

«Ήμουν ταξιδι».

«Ταξιδι; πού έπηγες;»

«Στη Ρωσσία».

«Τόσο μακριά;» Ακούμπησε την πλάτη στην καρέκλα του και με ρώτησε:

«Τί χώρα είναι ή Ρωσσία; Θάναι πολύ μεγάλη, βέβαια. Μά μήπως ή έρωτησίς μου είναι κουτή;»

«Όχι, φίλε μου, απ' έναντίας. Έπειδή πρώτα τί χώρα είναι ή Ρωσσία, θα σου

πώ μερικά πράγματα, λ. χ. με τί συνορεύει».

«Πρός ανατολάς;» ρώτησε ο φίλος μου.

«Όχι».

«Τότε προς βορράν;»

«Άκουσε», του είπα, «οί άνθρωποι χάλασαν, με το να κυττάζουν το χάρτη, όπου όλα είναι στρωτά και ίσα, και άφου καθορίσουν τα τέσσαρα σημεία του όρίζοντος, θαρρούν πως έκαμαν το πάν. Μιά χώρα όμως δεν είναι γεωγραφικός χάρτης: έχει θουνά, χαράδρες, πρέπει πάνω και κάτω να γειτονεύη με κατιτί».

«Ναί», είπεν ο φίλος μου σκεπτικός, «έχεις δίκαιο. Μά με τί να συνορεύη, άρά γε ή Ρωσσία από τα δυό της πλάγια;»

«Τό ξέρεις», του είπα.

«Ίσως με το Θεό».

«Ναί», του άπάντησα, «με το Θεό».

«Μά ο Θεός δεν είναι χώρα».

«Όχι βέβαια, μά στίς πρωτόγονες γλώσσες λένε πολλά πράματα, με την

Ίδια λέξι. Υπάρχει εκεί ένα κράτος, πού το λένε Θεός, κ' εκείνος πού το κυβερνά λέγεται επίσης Θεός. Συμβαίνει οί άπλοϊκοί άνθρωποι να μη μπορούν να ξεχωρίζουν το βασιλιά τους από το Θεό: και τους δύο τους νοιώθουν μεγάλους και άγαθούς, αλλά και φοβερούς και μεγάλους.

«Καταλαβαίνω», είπε ο κουτσός φίλος μου. «Και τη νοιώθουν στη Ρωσσία αυτή τη γειτονιά;»

«Τι νοιώθουν και τη παρανοιώθουν. Η επίδρασις του Θεού είναι πολύ μεγάλη. Όσα πράματα κιάν φέρουν από τη Δυτική Εύρώπη, γίνονται πέτρες άμα περάσουν τα σύνορα. Κάποτε γίνονται πέτρες πολύτιμες, αλλά μόνο για τους πλουσίους, τους λεγομένους μορφωμένους, ενώ από την άλλη πλευρά του κράτους έρχεται το ψωμί, με το όποιον τρέφεται ο λαός».

«Αυτό όμως θα είναι άφθονο;»

«Εδίστασα ν' άπαντήσω».

«Όχι, δεν είναι και τόσο άφθονο: από τη πλευρά του Θεού ή εισαγωγή δυσκολεύεται από διάφορα περιστατικά. Παρέλαθαν όμως πολλά έθιμα από τη πλευρά εκείνη, όλη την έθιμοτυπία, λ.χ., τον Τσάρο τον προσφωνούν όμοια με το Θεό, τον λέν κι αυτόν «Πατεράκη», γονατίζουν μπροστά και στους δυό, σκύβουν το μέτωπο ως το χώμα, κλαίνει και λέν, «είμαι άμαρτωλός, πατεράκη, συγχωρησέ με». Οί άλλοι λαοί θεωρούν αυτό δουλοπρέπεια, μά εγώ έχω άλλη γνώμη. Τί σημασία έχει το γονάτισμα; έκδηλώνει έναν σεβασμό. Μά γι' αυτό άρκει, λένε οί άλλοι, να σκύψης το κεφάλι και να κάμης μιάν υπόκλιση. Βέβαια, το να χαιρετάς και να κάμης υπόκλιση είναι κι αυτό έκδήλωσι σεβασμού, είναι όμως, άς πούμε, συντομευμένες έκδηλώσεις, πού γεννήθηκαν στίς χώρες,

όπου δεν υπάρχει τόπος να πέφτουν οί άνθρωποι χάμω και να προσκυνούν. Συνηθίζουν εκεί οί άνθρωποι σ' αυτό το είδος του χαιρετισμού, τον κάνουν μηχανικά, χωρίς να σκεφθούν τη σημασία του. Γι' αυτό, όπου υπάρχει ακόμα ο χώρος και ο χρόνος, καλόν είναι να γίνεται ή έκδήλωσι του σεβασμού με όλόκληρη τη πλατειά χειρονομία».

«Ναί», είπε μελαγχολικά ο παράλυτος, «άν μπορούσα, θα γονάτιζα κ' εγώ».

«Στη Ρωσσία», είπα, «έρχονται και πολλά άλλα από τον καλό Θεό. Νοιώθεις πως το κάθε τι καινούριο εισάγεται απ' Αυτόν: κάθε ρούχο, κάθε φαγητό, κάθε καλό, αλλά και κάθε κακό πρέπει να το επικυρώση πρώτα Αυτός».

Ο άρρωστος με κύταξε τρομαγμένος.

«Δεν είναι τίποτε», είπα, «θυμήθηκα μόνον ένα παραμύθι. "Αν θέλεις, θα σου το πώ. Λέγεται: «Πώς έπηγεν ή προδοσία στη Ρωσσία». Ακούμπησα στο άνοιχτο παράθυρο και άρχισα να διηγούμαι, ενώ ο παράλυτος άκουε με κλειστά τα μάτια, όπως συνήθιζε, όταν του λεγα ιστορίες.

✱

«Ο φοβερός Τσάρος Ίβάν ήθελε ν' αναγκάση τους γειτονικούς ήγεμόνες να του πληρώνουν φόρον ύποτελείας και τους άπειλούσε με τρομερό πόλεμον, εάν δεν έστελναν στη Μόσχα, στη λευκή του πόλι, άρκετο χρυσάφι. Οί άρχοντες έκαμαν συμβούλιο και άπάντησαν όμόφωνα: «Σου δίδομε να λύσης τρία αινίγματα. "Ελα την ήμέρα, πού θα σου όρίσωμε, στην άσπρη πέτρα της Ανατολής, εκεί θα μάς βρής μαζεμένους, για να μάς πής τις λύσεις. "Εάν είναι σωστές, θα σου δώσωμε τα δώδεκα θαρέλια γεμάτα χρυσάφι, πού μάς ζητάς. Ο Τσάρος Ίβάν Βασιλγιέβιτς σκέφτηκε να βρής τις λύσεις, μά τον ένοχλούσαν οί πολ-

λές καμπάνες τῆς Μόσχας. Ἐκάλεσε τότε τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς συμβούλους του, καὶ ὅσοι δὲν ἤξεραν ν' ἀπαντήσουν, διέταξε νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσουν στὴν μεγάλη ἐρυθρὰ πλατεῖα, ἀκριβῶς στὸ μέρος ποὺ ἐχτίζονταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἀγ. Βασιλείου τοῦ Γυμνοῦ.

Μ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ περνοῦσε ὁ καιρὸς τόσο γρήγορα, ποὺ μιά μέρα θρέθηκε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ καθ' ὁδὸν γιὰ τὴν ἄσπρη πέτρα τῆς Ἀνατολῆς, ὅπου θὰ τὸν περίμεναν οἱ ἡγεμόνες. Δὲν ἤξερε μὲν νὰ λύσῃ κανένα ἀπὸ τὰ τρία αἰνίγματα, μὰ ὁ δρόμος ἦταν μακρὺς, καὶ ἦταν πολὺ πιθανόν, ὀδεύοντας, νὰ συναντήσῃ κανέναν σοφό, γιὰ τὴν ὁδοιποροῦσαν πολλοὶ σοφοί, ἔφευγαν ἀπὸ τὴν Αὐλὴς τῶν βασιληάδων, ποὺ εἶχαν τὴν κακὴ συνήθεια νὰ τοὺς κόβουν τὸ κεφάλι, ὅταν δὲν τοὺς εὕριδαν ἀρκετὰ σοφοὺς. Δὲν συνήνησε ὅμως κανένα τέτοιον σοφό, μὰ ἓνα πρωτὶ, ἐκεῖ ποὺ ἔτρεχε μὲ τὸ ἄλογό του, εἶδε ἓνα γέρο χωριάτη μὲ μεγάλα γένεια, ποὺ ἔχτιζε μιὰν ἐκκλησιά. Εἶχε φτάσει κι' ὅλας τὴν ξύλινη στέγη καὶ τὴ σκέπαζε μὲ μικρὲς σανίδες. Κάθε φορὰ ποὺ κατέβαινε ἀπὸ τὴ σκαλωσιά, ἔπερνε ὅμως μιὰ μόνον ἀπὸ τὴς στιβαγμένες σανίδες, ἀντὶ νὰ χάσῃ πολλὰς στὸ φαργὺ του μανδύα. Ἔτσι ἀναγκάζονταν ν' ἀνεβοκατεβαίνῃ ὅλην τὴν ὥρα, καὶ ποῖός ξέρει, πότε θὰ κατάρθωνε ν' ἀνεβάσῃ τὴς πολλὰς αὐτὰς σανίδες καὶ νὰ τελειώσῃ τὴ δουλειὰ του. Ὁ Τσάρος, σὰν εἶδε αὐτὰ τὰ καμώματα, θύμωσε καὶ τοῦ φώναξε: «Βρὲ θλάκα (ἐτσι λένε συνήθως στὴ Ρωσσία τοὺς χωρικοὺς), γιατί δὲν φορτώνεσαι περισσότερα ξύλα, γιὰ ν' ἀνεβῇς τὴ σκαλωσιά;»

Ὁ χωρικός, ποὺ τὴ στιγμὴ ἐκείνη θρέθηκε νὰ εἶναι κάτω, ἀπήντησε: «Αὐ-

τὴ εἶναι δική μου δουλειὰ, Τσάρε Ἰβάν Βασίλγιεβιτς, ὁ καθένας ξέρει τί κάνει ὡς τόσο, ἀφοῦ περνᾷς ἀπ' ἐδῶ, θὰ σοὺ πῶ τὴς λύσεις γιὰ τὰ τρία αἰνίγματα, ποὺ θὰ χρειασθῇς νὰ ξέρῃς, ὅταν θὰ φθάσῃς στὴν ἄσπρη πέτρα».

Καὶ τοῦ εἶπε τὴς τρεῖς ἀπαντήσεις κατὰ τὴ σειρά τους. Ὁ Τσάρος δὲν μπόρεσε οὔτε νὰ εὐχαριστήσῃ ἀπὸ τὴ σατιμάρα του.

«Τί θέλεις γι' ἀμοιβή;» τὸν ρώτησεν ἐπὶ τέλους.

«Τίποτε», ἀπήντησε ὁ γέρος καὶ περνοντας μιὰ σανίδα, ἔκαμε ν' ἀνεβῇ τὴ σκάλα.

«Στάσου!» διέταξεν ὁ Τσάρος, «αὐτὸ δὲν πάει, κάτι πρέπει νὰ ζητήσῃς».

«Ἔ, λοιπόν, πατεράκη, ἀφοῦ τὸ θέλεις, δώσέ μου τὸ ἓνα θαρέλι χρυσάφι ἀπὸ τὰ δώδεκα, ποὺ θὰ πάρῃς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντες τῆς Ἀνατολῆς».

«Καλά», εἶπεν ὁ Τσάρος, «θὰ σοὺ τὸ δώσω». Κ' ἔφυγε μὲ καλπασμὸ γιὰ νὰ μὴ ξεχάσῃ τὴς λύσεις.

Ὅταν ὁ Τσάρος ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ μὲ τὰ δώδεκα θαρέλια χρυσάφι, κλείστηκε στὴ Μόσχα στὸ παλάτι του, μέσα στὸ πεντάφυλλο Κρεμλίνο, καὶ στὴ μεγάλη αἴθουσα ἄδειασε ἓνα ἓνα θαρέλι πάνω στὸ γιαλιστερό δάπεδο, ἔτσι, ποὺ ἔγινε ἓνας λόφος ἀπὸ χρυσάφι, ποὺ ἔρριχνε μιὰ μαῦρη σκιά πάνω στὸ καὶ τὰ δώδεκα θαρέλια, σκέφθηκε νὰ πάτωμα. Ἀφηρημένος εἶχεν ἀδειάσει γεμίση πάλι τὸ τελευταῖο, μὰ λυπήθηκε νὰ πάρῃ τόσο χρυσάφι ἀπὸ τὸ σωρό, ποὺ λαμποκοποῦσε τὸσον ὁμορφα. Τὴ νύχτα κατέθηκε στὴν αὐλή, ἔβαλε στὸ θαρέλι ὡς τὰ τρία τέταρτα ψιλὴ ἄμμο, καὶ τ' ἀπογέμισε μὲ χρυσό. Τὸ ἄλλο πρωτὶ τὸ ἔστειλε μ' ἓναν δοῦλο του στὸ μέρος ὅπου εἶδε τὸ γέρο χωρικὸ νὰ χτίζει τὴν ἐκκλησιά. Ὅταν αὐτὸς εἶδε τὸν

ἀπεσταλμένο τοῦ Τσάρου, κατέθηκε ἀπὸ τὴ στέγη καὶ τοῦ φώναξε: «Μὴ προχωρεῖς, φίλε μου, πήγαινε πίσω στὸν ἀφέντη σου τὸ θαρέλι, ποὺ ἔχει τὰ τρία τέταρτα ἄμμο κ' ἓνα τέταρτο μόνο χρυσό· δὲν τὸ χρειάζομαι. Πές του πῶς ἕως τώρα προδοσία δὲν ὑπῆρχε στὴ Ρωσσία. Φταίει ὅμως αὐτός, ὅταν θὰ καταλάβῃ πῶς δὲν θὰ μπορεῖ πιά νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνη σὲ κανένα, γιὰ τὴν αὐτὸς τοὺς ἔδειξε τί εἶναι προδοσία, καὶ στὸ ἐξῆς εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα θὰ θρεθοῦν πολλοὶ στὴ Ρωσσία νὰ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμά του. Δὲν μοῦ χρειάζεται τὸ χρυσάφι, μπορῶ νὰ ζήσω καὶ δίχως αὐτό. Δὲν περίμενα ἀπὸ κεῖνον χρυσό, ἀλλὰ τιμιότητα καὶ εὐλικρίνεια. Αὐτὸς ὅμως μὲ γέλασε. Πήγαινε, πές αὐτὰ στὸν ἀφέντη σου, στὸ φοβερό Τσάρο Ἰβάν Βασίλγιεβιτς, ποὺ κάθεταί στὴ λευκὴ του πόλι, τὴ Μόσχα, μὲ θαρεῖα τὴ συνείδησι καὶ ντυμένος στὰ χρυσά».

Σὰν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Τσάρου, ἔφυγε ὕστερα ἀπὸ λίγα θήματα ἔστρεψε ἀκόμα μιὰ φορὰ τὸ κεφάλι — ὁ γέρο χωρικός καὶ ἡ ἐκκλησία εἶχαν ἐξαφανισθῇ. Οὔτε οἱ στιβαγμένες σανίδες δὲν ἐφαίνονταν πιά, μιὰ ξερὴ, ἄχαρη πεδιάδα ἀπλώνονταν ὡς ἐκεῖ ποὺ ἔφθανε τὸ μάτι του.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπέστρεψε τότε στὴ Μόσχα, παρουσιάστηκε κατατρομαγμένος στὸν Τσάρο, καὶ τοῦ διηγήθηκε μὲ πολὺ μπερδεμένα λόγια ὅσα εἶδε καὶ ἄκουσε, λέγοντας πῶς ὁ χωρικός δὲν θάταν ἄλλος, παρὰ αὐτὸς ὁ καλὸς Θεός.

«Μήπως εἶχε δίκαιο;» ρώτησε μὲ σιγανὴ φωνὴ ὁ φίλος μου, σὰν τέλειωσα τὴν ἱστορίᾳ μου.

«Ἰσως», ἀπήντησα, «μὰ ξέρεις, ὁ λαὸς ἔχει πολλὰς δεισιδαιμονίες».

Μετάφρασις Ε. Ρ.

Κρητικὴ Δημοτικὴ Ποίησις

Γίνου στὸν κάμπο λεμονιά
κ' ἐγὼ στὰ ὄρη χιόνι,
νὰ λυώνω, νὰ ποτίζονται
οἱ τρυφεροὶ σου κλώνοι.

Μὲ φίλησες κι' ἀρρώστησα,
φίλιε μὲ γιὰ νὰ γιάνω,
καὶ πάλι θαναφίλιε με,
μὴν πέσω νὰ ποθάνω.

Ἄν μ' ἀγαπᾷς κ' εἶν' ὄνειρο
δὲ θέλω νὰ ξυπνήσω
μὲ τὴ γλυκότη τ' ὄνειρου
θέλω νὰ ξεψυχίσω.

Ἡ θάλασσα τρώει θουνά
καὶ τὰ θουνά λιοντάρια
κ' οἱ κοπελιὲς οἱ ὠμορφες
τρῶνε τὰ παλληκάρια.

Ἄν μ' ἀρνηθῇς χάνεις ἐσύ,
μὰ γὰρ ἴντα θὰ χάσω;
δυὸ μέρες θὰ σ' ἀναζητῶ
στὴς τρεῖς θὰ σοὺ ξεχάσω

Ὅποιος γιὰ νὰ φανῇ ψηλὸς
θγαίνει στ' ἄλλου τὴ ράχη,
ἄδικο καὶ κακομοιριά
καὶ μαῦρη μέρα θάχῃ.

Πάντα ψηλὰ στέκει ἡ κορφή,
ἂν εἶν' καὶ χιονισμένη,
τὸ θράχο δέρνει ἡ θάλασσα,
μὰ πάντα θράχος μένει.

Μὴ χεῖρεσαι τῶν ἄλλων
τὴν πίκρα καὶ τὸν πόνο,
γιατ' ὅλα συχνάλλασσονται
στὸ μῆνα καὶ στὸ χρόνο.

Ποτέ σου μὴν περιφρονεῖς
τὰ κάτω σκαλοπάτια,
γιατὶ σ' αὐτὰ πρωτοπατεῖς
καὶ θγαίνεις στὰ παλάτια.

Σὰν θὰ πλοῦτῃς ὁ ἄνθρωπος
θαμπώνεται τὸ φῶς του,
καὶ δὲ γνώριζε τὸ φτωχὸ
ἂν εἶναι κι' ἀδελφός του.

Γιὰ κείνους που δὲν ἔχουν καιρὸ

Ἐκεῖνοι, που παραπονούνται πῶς δὲν ἔχουν ποτὲ καιρὸ, βρίσκονται στὴν ἀντιφατικὴ θέσι νὰ τοὺς ἐξουσιάζῃ ὁ χρόνος, ἀντὶ νὰ τὸν ἐξουσιάζουν ἐκεῖνοι. Παρασύρονται ἀπὸ τὶς λεπτομέρειες, που παρουσιάζει ἡ καθημερινὴ ζωὴ, δὲν ἔχουν τὴ δύναμι τῆς θελήσεως νὰ λυτρωθοῦν ἀπὸ μιὰ πραγματικὴ σκλαβιά καὶ νὰ ζήσουν κατὰ τὸ γούστο τους. Ἰδίως βλέπομεν τὸ φαινόμενο αὐτὸ ὅχι στὶς ἐπαγγελματικῶς ἐργαζόμενες γυναῖκες, ἀλλὰ στὶς κοσμικὲς. Δὲν ἔχουν ποτὲ καιρὸ νὰ ἐπισκεφθοῦν λ. χ. ἕνα ἄρρωστο συγγενῆ, νὰ κάμουν μιὰ μικρὴ ἐκδούλευσι στοὺς δικούς τους, νὰ τοὺς ἀπαλλάξουν ἀπὸ ἕνα κόπο, ἢ ἔστω νὰ τοὺς κάμουν λίγη συντροφιά. Δὲν προφθαίνου νὰ διαβάσουν ἕνα καλὸ βιβλίον, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα τῆς μόδας.

Ὑπάρχουν καὶ κοσμικὲς γυναῖκες, που δὲν ἔχουν καιρὸ ν' ἀσχοληθοῦν μὲ τὰ παιδιὰ τους. Τί σημαίνει αὐτό; Ὅτι ἡ ζωὴ τους εἶναι κακῶς ὀργανωμένη, ὅτι ζοῦν σὲ μιὰν ἀέναντο πάλῃ μὲ τὸ χρόνο, ὅτι ποτὲ δὲν προφθαίνου ὅλα ὅσα ἔχουν νὰ κάμουν.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὅλη ἡ σημερινὴ διάταξι τοῦ θίου μας ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ κερδίσωμε καιρὸ καὶ ν' ἀποφύγωμεν ἀπώλειαν χρόνου. Ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς ἔχει ἐπιταχυνθῇ εἰς τὸ ὑπέρμετρον, ἡ ταχύτης τῶν κινήσεων ἔχει κι' αὐτὴ αὐξηθῇ. Τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας τὸ τηλέφωνον, ὅλα συντείνουν εἰς τὸ νὰ κερδίσωμε μερικὰ πολὺτιμα δευτερόλεπτα.

Ὑπῆρχεν ὡς τόσο ἄλλοτε μιὰ ἐποχὴ, που οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχαν τόσο πολὺ συνείδησι τοῦ χρόνου, που εἶχαν πραγματικὰ καιρὸ. Στὴν ἀρχαιότητα μάλιστα ἦταν ἄγνωστο τὸ συναίσθημα τοῦ χρόνου· ἤξεραν τὴ μεσημβρία, ὅταν ὁ ἥλιος θρῖσκονταν στὸ ζενίθ.

Οἱ καμπάνες που χτυποῦν τὸ μεσημέρι καὶ τὸ ρολοῖ τῆς τσέπης εἶναι ἐπινόησις τῶν ἀνθρώπων τῆς Δύσεως, που δημιούργησαν ἕνα καινούριο αἶσθημα τοῦ χρόνου. Ὁ ἀρχαῖος ἄνθρωπος ἦταν μάλλον παράδομος στὸ παρὸν καὶ ἔννοιωθεν ὡς πραγματικὴ μόνο τὴν παρούσαν στιγμὴ. Ἡ ἐρώτησις «τί ὥρα εἶναι;» ἔχει σημασία τότε μόνον, ὅταν ἔχῃ σχέσι μὲ μιὰν ἄλλην ὥρα. Ἔτσι νοιώθει ὁ ἄνθρωπος μιὰν εὐθύνη γιὰ τὰ χθεσινὰ καὶ μιὰ προσδοκίαν γιὰ τ' αὐριανὰ. Κάθε ὥρα, κάθε ἡμέρα, εἶναι

ἕνας κρίκος ἀπὸ μιὰ ἀδιάσπαστη ἀλυσίδα.

Τὸ ρολοῖ εἶναι ἴσως τὸ πῶς χτυπητὸ σύμβολο τοῦ ἀνθρώπου τῆς Δύσεως· δι' αὐτοῦ ἐκδηλώνει τὴ θέλησί του νὰ θάξῃ τὴ ζωὴ του σὲ μιὰ ἐσκεμμένη τάξι. Εἶναι ἄλλως τε ὁ μηχανισμὸς τοῦ ρολοῖου ἡ πρωταρχικὴ θάσις ὅλων τῶν σημερινῶν μας μηχανῶν καὶ κινητῶν· εἶναι τὸ μέτρον τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐργασίας μας. Σήμερα δὲν μπορεῖ πιά ν' ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τὸ ρολοῖ ἡ ἀξία τοῦ χρόνου· σὲ μᾶς ἀπόκειται νὰ κάμωμε τὴν καλυτέραν χρῆσιν καὶ νὰ βρίσκωμε τὸν καιρὸ γιὰ τὰ καθήκοντα που μᾶς ἐπιβάλλει ὁ ἀνθρωπισμὸς καὶ ὁ πολιτισμὸς.

ΒΕΡΑ

Κάτι προσμένω

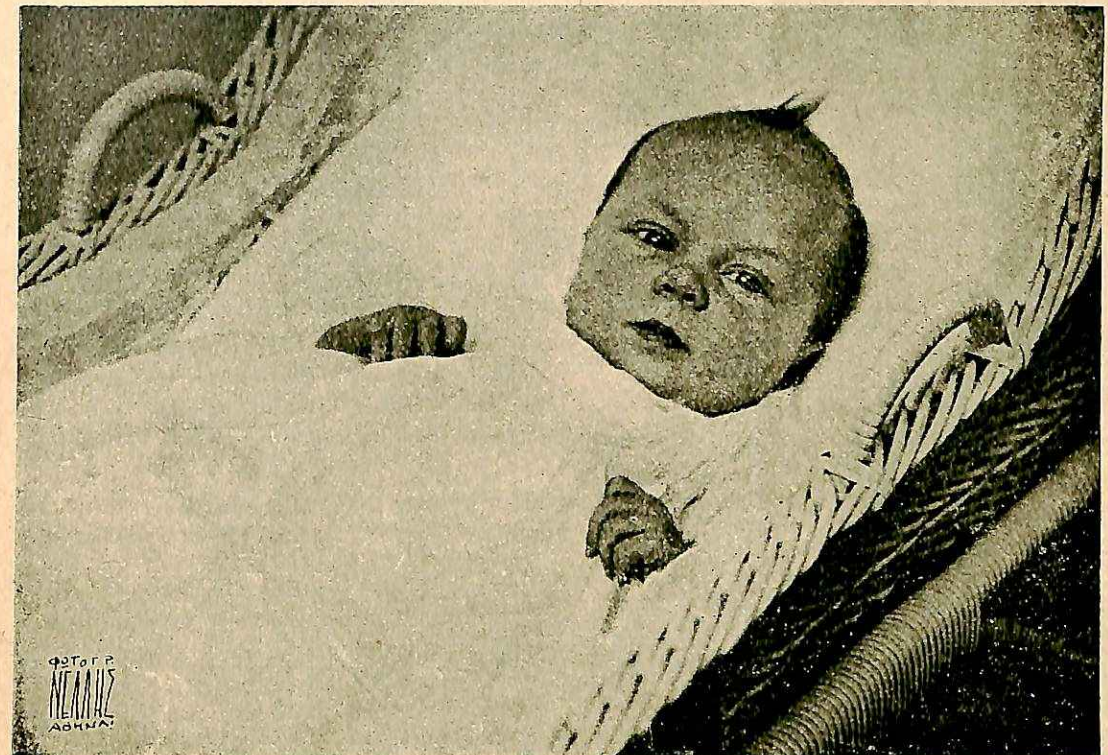
Κάτι προσμένω, κάτι, που δὲν τὸ εἶδα, δὲν τὸ ξέρω, ὄνομα ἂν ἔχει, ἂν θρῖσκεται στὴ γῆ, στὸν οὐρανὸ ἂν μὲ τὰ σύννεφα περνᾷ, μὲ τὴ βροχούλα ἂν πέφτει, ἂν λάμπει μὲ τὴν ἀστραπὴ καὶ μὲ τὸν κεραυνό.

Μπορεῖ ν' ἀκροζυγιάζεται σ' ἀνέρου δέντρου κλώνο ἢ ἀπ' τὴν καρδιά τῶν λουλουδιῶν μπορεῖ νὰ ξεκιναῖ, καὶ ν' ἀνεμοσκορπίζεται σὰν ἄρωμα ἢ πυρούλα, σὲ ρεματιὲς μυστηριακῆς, σ' ἀκρούρανα βουνά.

Μπορεῖ σὰ λόγος στοργικὸς ἢ σὰν ὀδύνης δάκρυα σὰ νοσταλγία ἢ προσευχὴ θρησκώληπτου ἀσκητῆ, νὰ φανερώναται ἄδηλα, θανάσιμο ἴσως μῖσος, κάτι σὰ φίλου μαχαίρι, ἢ γλυκόλογο ληστῆ.

Μπορεῖ κι' εὐχὴ ξεκινημένη ἀπ' τῶν ψυχῶν τὸν κόσμον, μπορεῖ κατὰρα ἑνὸς πάθοῦ, Δαμόκλειον, λὲς σπαθί... Κάτι προσμένω, κάτι που δὲν τὸ εἶδα, δὲν τὸ ξέρω, ὄνομα ἂν ἔχει, ἂν θρῖσκεται στὸν οὐρανὸ, στὴ γῆ.

ΑΡΓΗΣ ΚΟΡΑΚΑΣ

Ἡ Α. Β. Υ. Ἡ νεοφώτιστος Πριγκίπισσα Σοφία.

Ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ τῆς Μητέρας

Μανούλα

Τρέμω, μανούλα! Τ' ἄρρωστό σου βῆμα, μέρα τὴ μέρα που βαρὺ ἀγροικιέται· τῆς ἀγιασμένης σου ζωῆς τὸ νῆμα, ὠμένανε! ἀρχίζει καὶ μετριέται.

Μέσ' ἀπ' τὸ παραθύρι σου κυττάζεις κ' εἶν' ἡ ματιά σου τόσο ἀφαιρεμένη! Μοῦ φαίνεται πῶς κρυφαστενάζεις... πῶς τρέμει ἀπόψε ἡ καρδιά μου, πῶς τρέμει!

Ἐλα κοντά μου, μίλησέ μου ἀγάλη, μὲ τὴν καλὴ, τὴν ἀπαλὴ μιλιὰ σου, ξεκούρασέ μου τὸ βαρὺ κεφάλι μέσ' στὴ ζεστὴ φωλιά τῆς ἀγκαλιᾶς σου!

Ἡ ζέστα σου! γλυκύτερο τί ἄλλο ἔχει ἡ ζωὴ στὸν ἄνθρωπο νὰ δώσῃ; λιμάνι μέσ' στῆς τρικυμίας τὸ σάλο, ἀπὸ ναυάγια πόσα μ' ἔχεις σώσει!

(Ἀπὸ τὸ «Δώρα τῆς Ἀγάπης»)

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

'Αποκρυφισμός - Παραψυχολογία

Τὸ ὑπερπέραν δὲν παύει ν' ἀπασχολῇ τίς σκέψεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ πάντοτε θά ὑπάρχουν οἱ ἀρνούμενοι καὶ οἱ παραδεχόμενοι αὐτό. Ὑπάρχει ἐν τούτοις ἓνα σημεῖον, ὅπου μποροῦν νὰ συναντηθοῦν οἱ μὲν καὶ οἱ δέ, γιὰ τοὺς ὁρθόδοξοι ἀποκρυφιστὰ καὶ μυστικιστὰς, δὲν μποροῦν νὰ μὴ παραδεχθοῦν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ ὑπερκόσμιον, ἀλλ' ὅτι τὸ σύμπαν διέπεται ἀπὸ νόμους φυσικοὺς καὶ λογικοὺς. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς νόμους αὐτοὺς μᾶς εἶναι ἄγνωστοὶ καὶ ὁ ἀποκρυφισμός, πού δὲν πρέπει νὰ τὸν συγχέωμε μὲ τὸν μυστικισμό, καταγίνεται μὲ τὴν μελέτην τῶν κεκρυμμένων αὐτῶν νόμων τῆς φύσεως, ἐπέκτείνεται δὲ καὶ εἰς τὸν ἀόρατον κόσμον, ἀντὶ τοῦ μικροῦ μέρους τῆς φύσεως, πού ὑπόκειται στὴν ἀντίληψί μας καὶ στὴν ἔρευνα τῆς σύγχρονης ἐπιστήμης.

Ἡ παραψυχολογία ἀπαδέχεται σήμερον ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀντιλαμβάνεται τὰ ὑπερκόσμια φαινόμενα ὄχι μόνον διὰ τῶν αἰσθητηρίων του, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλης ὁδοῦ. Εἶναι ἐκτὸς ἀμφιβολίας, ὅτι αἱ σκέψεις μποροῦν νὰ μεταβιβάσωνται ἀπὸ ἀτόμου εἰς ἄτομον, χωρισμένα ἀλλήλων διὰ μεγάλης ἀποστάσεως· ἐπίσης εἶναι βεβαιωμένη ἡ τηλεπάθεια, ἡ διόρασις, οἱ ὁραματισμοί, ἡ μαντική, ἡ γραφολογία, ἡ χειρομαντία καὶ τόσα ἄλλα. Ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς βιολόγος Ἀλέξιος Καρέλ, κατέγινε τελευταίως καὶ μὲ τὴν παραψυχολογία καὶ τίς ἐξακριβώσεις του τίς ἐστήριξε κυρίως πάνω σὲ προσωπικὲς του παρατηρήσεις. Καὶ ἄλλοι πολλοὶ διασημοὶ ἐπιστήμονες ἐπειραματίσθησαν, ὡς ὁ Κρούξ, ὁ Σαρκώ, ὁ Φλαμπαριών, ὅλοι δὲ συμφωνοῦν εἰς τὸ ὅτι ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ ἐρευνητοῦ ἐξαορτᾶται εἰς τὸ ν' ἀνταποκρίνονται αἱ παρατηρήσεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ μὴ ὑπόκεινται εἰς ἀπάτην, γιὰ τὰ ὅρια τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων εἶναι περιορισμένα.

Εἶναι ἀπολύτως λογικόν, καὶ βεβαιωμένον, ὅτι γύρω μας ὑπάρχει ἓνας τεράστιος κατ' ἔκτασιν ἀόρατος καὶ ἄγνωστος ἀκόμα δι' ἡμᾶς κόσμος, ἡ γνῶσις τοῦ ὁποίου θὰ μετέβαλε τὰς ἀντιλήψεις μας περὶ τῆς φύσεως. Ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ἀναμφισβήτητον, ὅτι μέσα μας ὑπάρχουν λανθάνουσες δυνάμεις πού, ἂν τίς ἀναπτύξωμεν, πολλὰ κ' ἐκπληκτικὰ πράγματα θὰ κατορθώσωμεν. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι δὲν πρέπει κατ'

οὐδένα λόγο νὰ ἐπιδιώξωμεν τὴν θιαίαν ἀνάπτυξιν αὐτῶν τῶν δυνάμεων, πού μῶνον μπορεῖ νὰ συντελεσθῇ ὡς ἀποτελεσμα ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ὀριμάνσεως.

Τὸ σύμπαν διέπεται ἀπὸ δύο μεγάλους παράγοντας: ἀπὸ τὴ δύναμι πού δημιουργεῖ, καὶ ἀπ' ἐκείνη, πού ἀναγεννᾷ τὰ ὑπάρχοντα. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ὑπάρχει ἡ συνείδησις καὶ ἡ γνῶσις, πού συντελοῦν στὴν ἐξέλιξι πρὸς τὰ ἄνω. Στὴν παγκόσμιον ἱστορίαν ἀναφέρονται ἄπειρα μυστηριώδη συμβάντα, πού εἶναι ἱστορικῶς ἐξηκριβωμένα, ὅπως εἶναι τὰ ἐκπληκτικὰ κατορθώματα Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, πού ἦσαν Πυθαγόρειος φιλόσοφος, ἡ τοῦ Σθέντεν-μποργκ, πού εἶδεν ἀπὸ τὸ Γκώτεμποργκ τὴν πυρκαϊὰ τῆς Στοκχόλμης. Τὰ γεγονότα αὐτὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἐξηγήσῃ ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια, διότι εἶναι ἀνώτερα τῆς ἐκάστοτε ἀντιλήψεώς της, καὶ πέραν τοῦ κύκλου τοῦ νοητοῦ.

Κάθε ἡλικιωμένος ἄνθρωπος εἶδε στὴ ζωὴ του τέτοιες ἐξελίξεις. Τί ἤξευρε στὰ παιδικὰ του χρόνια γιὰ τὸ ραδιόφωνο, γιὰ τὴν τηλεόρασι, γιὰ τὰ κύματα τοῦ αἰθέρος καὶ γιὰ τὰ ἀεροπλάνα! Ἔτσι θὰ φανερωθοῦν καὶ στίς ἐπόμενες γενεές καινούριες ἄγνωστες δυνάμεις, πού τίς νομίζομεν τώρα φαινόμενα ὑπερκόσμια.

Στὸ λαὸ διατηρεῖται πάντοτε ζωντανὴ ἡ πίστις στὸ ὑπερπέραν· οἱ μάντισσες, οἱ προφῆται, ὁ πνευματισμός, αἱ ψυχικαὶ ἔρευναι, ὁ ὑπνωτισμός, ἡ ὑπνοβασία, οἱ ὁραματισμοί, ἡ τηλεπάθεια, ἡ ραβδοσκοπία, ἡ γραφολογία, ἡ χειρομαντία κ.λ. κλπ. εἶναι ὅλα παραδείγματα γιὰ τὴν πίστιν αὐτήν. Ἀνέκαθεν διηγεῖται ὁ κόσμος ὄνειρα πού ἐπηλήθευσαν, προαισθήσεις θανάτων ἢ ἄλλων μοιραίων γεγονότων.

Ἡ ἀκαδημαϊκὴ σοφία θεωροῦσεν αὐτὰ ὡς τώρα ὡς δεισιδαιμονίες καὶ δὲν ἄλλαξε στάσιν οὔτε, ὅταν πρὸ 50 χρόνων ἰδρύθηκε στὴν Ἀγγλία ἡ Ἑταιρία Ψυχικῶν Ἑρευνῶν. Ἡδη ὁμως μανθάνομεν, ὅτι μερικὰ Πανεπιστήμια, καὶ κατὰ πρῶτον λόγον Ἀμερικανικά, μελετοῦν τὴν ἱδρυσιν ἐιδικῆς ἑδρας παραψυχολογίας, πού θὰ σημειώσῃ σπουδαίαν πρόοδον στὴν ἐξέλιξί της. Ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους σκοποὺς της θὰ εἶναι ἡ ἐξακριβώσις τῶν ἀσυνήθων καὶ μὴ κανονικῶν ψυχικῶν φαινομένων (ὑπνωτισμός, λίβαραγος, αὐτόματο γράψιμο κ.λ.π.). Γιὰ τὰ

Charles Badelaire

Τὸ Ρολόγι

Ρολόγι! Θεὸς ἄκαμπτος, μὲ σπλάγχχν' ὄλ' ἀπ' ἀτσάλι,
Πού μὲ τὸ δάχτυλο ἀπειλεῖ λέγοντας: Ἐνθυμοῦ!
Πῶς μέσ' στὴν τρομαγμένη σου καρδιά ἀγάλι-ἀγάλι
Θὰ καρψωθοῦνε σύντομα τὰ βέλη τοῦ Καῦμοῦ.

Στοῦ ὀρίζοντα τὰ θάθη πετώντας θὰ ζυγώσῃ
Σ' ἓν μιὰ σελίδα αἰθέρια ἡ Χαρά καὶ θὰ χαθῇ.
Κάθε στιγμή σου τρώγει λίγ' ἡδονὴ ἀπὸ ὅση
Στὸ μερδικὸ τοῦ κάθε ἀνθρώπου ἔχει δοθῇ.

Κάθε ὥρα, δευτερόλεπτα τρισχίλια κι' ἐξακόσια
«Θυμήσου πῶς ἐπέρασα» σ' αὐτὶ σοῦ λέν κρυφά.—
Καὶ τὸ Παρὸν λέει: «Εἰμ' Ἄλλοτε, κι' ἡ μυαρή μου γλώσσα
Τὴν ὑπαρξί σου γλύφοντας σιγὰ-σιγὰ ρουφᾷ!»

Σκέψου! Remember! Souviens-toi! ἄνθρωπε τῆς σπατάλης
(ὁ λάρυγγάς μου ὁ χάλκινος ποιά γλώσσα δὲν μιλεῖ;!)
Εἰν' ὀρυκτόλιθ' ἡ στιγμής σου πρέπει νὰ τοὺς θγάλης
«Ὅσο χρυσὸ ἔχουν μέσα τους χωρὶς ν' ἀργῇς πολὺ.

Ὁ Χρόνος εἶναι παίκτης, θυμήσου, πού κερδίζει.
Δίχως ποτὲ νὰ χάνῃ! Αὐτὸς εἶν' ὁ κανὼν.
Ἡ μέρα σβύνει, ἀδειάζ' ἡ κλειψύδρα, κι' ὅλο ἐγγίζει
Ἡ νύχτα, κι' ἀδηφάγο προσμένει τὸ κενόν.

Σὲ λίγο θὰ σημάνη ἡ ὥρα, πού ἡ Εἰμαρμένη
Κι' ἡ Ἀρετὴ, ἡ ἀκόμη παρθένα σύντροφός σου,
Κι' ἡ Μεταμέλεια (χάνι στερνὸ πού σ' ἀπομένει!)
«Ὅλα θὰ σοῦ εἰπουν: «Ψόφα», ἄσῳθι, δειλέ, τὸ φῶς σου!»

Μετάφρασις Ι. Σ. Χ.

«ὑπερκόσμια» αὐτὰ φαινόμενα παρουσιάζονται κυρίως ἐκεῖ, ὅπου τὸ ὑποσυνειδητὸ κυριαρχεῖ πάνω στὸ συνειδητό. Θὰ ἔχῃ ὅμως ἡ νέα ἐπιστήμη κ' ἓναν ἄλλο σκοπὸ. Μὲ τὴν πίστι τοῦ λαοῦ στὰ ὑπερκόσμια συνδέονται μεγάλοι κίνδυνοι· ἄπειροι ἀπατεῶνες ἐκμεταλλεύονται τὴν εὐπιστίαν τοῦ κοινοῦ καὶ τὸ ζημιώνουν καὶ σωματικῶς καὶ ὑλικῶς. Τὸ ὑπερπέραν θὰ ἀνησυχῇ πάντοτε τὰ πνεύματα, οἱ εὐπιστοὶ ὅμως δὲν θὰ γίνωνται πιὰ θύματά του, ἐφ' ὅσον ἡ ἐπιστήμη θὰ ἐξηγῇ τὰ φαινόμενα κατὰ τρόπον εὐληπτον καὶ λογικόν.

Συνιστοῦμεν θερμῶς στίς ἀναγνώστρίδες μας τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν βιβλίον τοῦ κ. Κ. Μελισσαροπούλου «Περὶ Ἀποκρυφισμοῦ καὶ Μυστικισμοῦ», Ἀθῆναι 1939, ἔκ-

δοσις Γκοβόστη. Θὰ εὕρουν εἰς αὐτὸ πολλὰ ἐνδιαφέροντα γιὰ τὰ ζητήματα πού ἐθίξαμεν ἀνωτέρω.

Χειμῶνας

Πῶς ἀγαπῶ, μέσ σὲ καρδιά χειμῶνα,
σάν ὁ βορρᾶς στενάξει στὴ σκεπή,
μιὰ λατρευτὴ νὰ ζωντανεύω εἰκόνα,
τῆς θύμησης τὸ νῆμα πρὶν κοπῇ.

Σ' ἂν πέφτει ἀνάρηα τῆς θροχῆς ἡ στάλα,
μόνος ἀχὸς στὴν ἄκρα τῆ σιωπῇ,
πῶς ἀγαπῶ, ξεχωριστὰ μέσ σ' ἄλλα,
ν' ἀκούω τὰ λόγια ἡ θλίψη πού θὰ πεῖ...

Χ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπὸ τὰ «Λόγια τῆς Μοναξιάς».

Καλλιτεχνική Κίνησις

Ἐκθέσεις

Ἡ Κυρία Δήμα εἶχε τὴν ωραίαν ἔμπνευσιν, ἀφοῦ ἐπὶ χρόνια κρατοῦσε στοργικὰ κρυμμένο τὸν πολῦτιμο θησαυρὸ τοῦ πατέρα της Ἑρνέστου Τσίλλερ, νὰ μᾶς κάμῃ τὴν ωραίαν ἑκπληξιν καὶ νὰ παρουσιάσῃ στὴν αἴθουσα Στρατηγοπούλου ὁλόκληρη τὴν θαυμασία συλλογὴ ἀπὸ σχέδια καὶ ἀκουαρέλλες τοῦ ἀληθινοῦ ἀρχιτέκτονος τῶν Ἀθηνῶν. Μιὰ ὁλόκληρη Ἀθήνα, ἡ αἰσθητικὴ πόλις, μὲ τὰ ωραῖα σπίτια, τὰ ἐναρμονισμένα μὲ τὸ περιβάλλον καὶ πού τόσο ἐχομεν ἀγαπήσει, ὅσοι ἐξήσαμε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, τὴν βλέπομε μπροστά μας νὰ ζωντανεύῃ, καὶ ἀντιλαμβανόμεθα κάτι καταπληκτικόν, ὅτι τὰ σπίτια τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ βασιλείας Γεωργίου τοῦ Α΄ ἦσαν σχεδὸν ὅλα ἀρχιτεκτονικὰ ἔργα τοῦ Τσίλλερ. Ἀλλ' ὁ Τσίλλερ δὲν ἦτο μόνον ἀρχιτέκτων, ἦτο καὶ ζωγράφος. Μεταξὺ τῶν σχεδίων ὑπάρχουν καὶ ἀκουαρέλλες ζωγραφισμένες μὲ τόση λεπτότητα καὶ ἀθρότητα χρωμάτων, ὥστε νομίζει κανεὶς, ὅτι εἶναι παλιές estampes.

Ὡραία ἐποχὴ, χωρὶς ἀνησυχίες ἄκαρπες, πού ὁ καλλιτέχνης συγκεντρωμένος ἐνεπνέετο ἀπὸ τὸ περιβάλλον καὶ δημιουργοῦσε ἕνα κόσμον ἁρμονικό. Εἰς τὴν αὐτὴν ἑκθεσιν ὑπάρχουν καὶ ὀλίγα σχέδια καὶ ἀκουαρέλλες τῶν ἀδελφῶν Χάνσεν: τὸ Πανεπιστήμιον, ἡ Ἀκαδημία καὶ ἡ Ἑθν. Βιβλιοθήκη.

— Ὁ κ. Κόνρατ Βέστφαλ ἐκθέτει στὸν «Παρνασσό» μιὰ πλουσία συλλογὴ ἀπὸ ἀκουαρέλλες, πού καταλαμβάνουν ὁλόκληρη τὴν μεγάλη αἴθουσα. Χρώματα ἁρμονικά, ἐλαφρὰ σχεδιασμένα, ὅλα σχεδὸν τὰ ἔργα τοῦ καλλιτέχνου εἶναι ἔμπνευσμένα ἀπὸ τὴν μυθολογίαν καὶ σὰς παρουσιάζει τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου καὶ τοὺς ἥρωας τοῦ Ὀμήρου καὶ τῆς μυθολογίας, σὰν μέσα σ' ἕνα ὄνειρο. Δὲν ξεύρω κατὰ πόσον ἐπέτυχε ὁ ζωγράφος, πάντως ἡ τεχνολογία του ἔχει κάτ': τὸ πρωτότυπο μέσα εἰς τὸ πνεῦμα τῆς σημερινῆς τέχνης.

— Ἡ Δνὶς Εἰρήνη Κινδύνη ἐκθέσει μερικές ἐλαιογραφίες στὴν μικρὴ αἴθουσα τῆς ὁδοῦ Νίκης 13. Εἶναι μικρὰ συλλογὴ ἀπὸ προσωπογραφίες, τόπεια καὶ ἀνθη.

Α. Π. Ρ.

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΩΝ

Μέσα στίς τόσες ἐκθέσεις τῆς σοβαρῆς τέχνης, ἡ δὲ ἑκθεσις τῶν χιουμοριστῶν, πού ἐγινε ἐφέτος στὴ Στέγη Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν, σκόρπισε ἀκόμα μιὰ φορὰ τίς νότες ἐκείνης τῆς εὐθυμῆς καὶ θυμοσόφου Μούσας, πού συγκινοῦν τόσο θαθεῖα τὴν κάθε ἀνθρώπινη ψυχὴ.

Κρίνοντας τὴν τέχνη ὡς πρὸς τὸν πανανθρώπινόν της προορισμό, δὲ θρίσκομεν ἴσως μορφὴ ἐκφράσεως, πού νὰ κρούει μὲς στὸν καθένα περισσότερες καὶ θαυότερες χορδές ἀπ' τὴ γελοιογραφία. Ἄν τὴ λέμε κάποτε, πολὺ ἐσφαλμένα, μικρὴ τέχνη, εἶναι γιὰ κρούει τίς χορδές αὐτές, χωρὶς ἰδιαίτερη ἀφοσίωσιν στὴ μέθη τοῦ ωραίου καὶ τοῦ ἀπολύτου. Μὰ τὸ ἀπόλυτο εἶναι καταφύγιον γιὰ τοὺς λίγους, ἐνῶ ὅλους συγκινοῦν τὰ μικρὰ ποιήματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Ἡ διείσδυση τοῦ θυμοσόφου θλέμματος στὸ μικρὸ καὶ στὸ συνηθισμένο, στὸ κωμικὸ καὶ στὸ τραγικὸ πού συναντᾶμε, στὸ κάθε θῆμα μας, πού κλείνει κάθε στιγμή τῆς ζωῆς, εἶναι πάντα πιὸ κοντὰ μας ἀπ' τίς μορφές τῶν μεγάλων συμβόλων, ἀπ' τὴν ἀνάσταση τῶν μεγάλων πόθων καὶ τὴν τρικυμία τῶν μεγάλων παθῶν.

Εἶναι λίγοι οἱ ἀληθινὰ ἄξιοι νὰ κρατήσουν τὴ λεπτὴν αἰχμὴ τῆς γελοιογραφίας καὶ τοῦ σκώματος. Θέλει χέρι πολὺ ὥριμον, πολὺ σίγουρον καὶ γυμνασμένο, πού νὰ ρίχνει τὰ θέλη του ἐλαφρὰ καὶ ἴσια, μὲ τὸ σιγασμένο διειδυτικὸ πάθος τοῦ ἀνθρώπου, πού ὁ καρπὸς τῆς γνώσης τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ δὲν ζαλίζει. Εἶναι συνήθως δῶρο τῆς δύσης ἡ στιγμή ἐκείνη μὲς στὴν ἐξέλιξη τῆς τέχνης, μὲς στὴ ζωὴ τοῦ τεχνίτη, πού ἀνακαλύπτει τὴ χαρὰ τῶν μικρῶν καὶ τῶν καθημερινῶν ἢ μεγάλη σοβαρότης, ἡ ἀποκλειστικότης ἀνήκουν—ὅσο κι' ἂν φαίνεται παράδοξο—στὰ νειάτα τῆς σκέψεως εἶναι οἱ θρησκείες τοῦ πρωτογόνου καὶ τοῦ παιδιοῦ, πού ἡ τριβὴ μὲ τὰ πράγματα διασκορπίζει σιγὰ-σιγὰ.

Ξεχωριστὰ πρέπει νὰ τιμῶνται μὲς στὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης ἐκεῖνοι, πού κράτησαν ἄξια

τὸ κωμικὸ προσωπεῖο καὶ τὴν πέννα τῆς γελοιογραφίας.

Ἀπὸ τὸν Ἀριστοφάνη, πού ὕψωσε στὸ λογεῖο τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου τὴν κωμῳδίαν τῆς πιδ τραγικῆς ἴσως καὶ πιὸ μεγάλης ἱστορικῆς ἐποχῆς, καὶ τὸν Skakespeare, πού ποτὲ δὲν ἦταν πιὸ ἀνθρώπινος, παρὰ ὅταν φοροῦσε στὴ μεγαλοφυΐα του τὰ παρδαλὰ ρούχα τοῦ τρελλοῦ του, ὡς τὸν Daumier, ὡς τὰ ἄπειρα ἀκόμα ἐφημερα σκίτσα τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν περιοδικῶν, ὁ ἀνθρώπος θὰ τιμᾷ τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο, πού εἰσεχώρησε μὲ πόνο καὶ μὲ κατανόηση μὲς στὴν ψυχὴ του, πού χαμογέλασε στίς ἐλπίδες του, πού κοίταξε μὲ συμπόνια τίς ἀτυχίες, τίς ἀδυναμίες, τίς μικροφιλοδοξίες του.

Βασιλικὸν Θέατρον

Ὁσκαρ Οὐάιλδ: «Ἰδανικὸς Σύζυγος»

Τὸ Βασιλικὸ Θέατρο, δείχνοντας ἐξαιρετικὴν προτίμησιν στὸ θέατρο τοῦ Οὐάιλδ, ἀνέβασε καὶ πάλι ἐφέτος νέο ἔργο του, τὸν «Ἰδανικὸν σύζυγον». Ἡ ἐπανάληψη τοῦ περυσικοῦ τῆς «Βενταλίας τῆς λαίδης Οὐλντερμυρ», πιστεύω θάφθανε. Ἡ δημιουργία τοῦ Οὐάιλδ ἀποτείνεται μᾶλλον στὸν αἰσθητικὰ καλλιεργημένο ἀναγνώστη, παρὰ στὸ θεατὴ. Στερημένο τὸ θέατρό του ἀπὸ θαθεῖες ἐσωτερικὲς συγκρούσεις, ἱκανὲς νὰ δονήσουν ἕνα θεατρικὸ κοινόν, προβάλλει αἰσθητικὰ κυρίως προβλήματα, ἐνδιαφέροντα ἐλαχίστους θεατῆς. Ἐνα μέρος μονάχα τῶν δραμάτων του, ἐκεῖ πού καταπιάνεται ἀσύγκριτα στὴν κριτικὴ τῆς ἠθικῆς καὶ τῶν ἠθῶν, μπορεῖ νάχει πλατύτερη ἀπήχησιν. Ὁ διάλογός του ὁμῶς, γέννημα τῆς ἐπικούριας σκέψης του, τῆς εἰρωνιστικῆς του διάθεσης καὶ τοῦ λυρισμοῦ του, ὁ γοητευτικὸς του διάλογος, πού συγχωνεύει τὴν ἀθρότητα τοῦ γαλλικοῦ πνεύματος καὶ ὅ,τι λεπτότερο ἔχει τὸ ἐγγλέζικο χιούμορ, ζητάει κι' αὐτὸς τὸ λεπταίσθητο θεατὴ.

Πάντως, ἀφοῦ ἡ Κρατικὴ Σκηνὴ ἔταξε προορισμό της τὴ θεατρικὴ διαπαιδαγώγησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοῦ, καὶ δυστυχῶς μὲ τὴν τόσο ἀρνή ἀλλανὴ τῶν ἔργων, ἐπιτυχάνεται μὲ πολλὴ θραδύτητα ὁ σκοπὸς αὐτός, θάπρεπε τοῦλάχιστο νὰ δίνεται μεγαλύτερη προσοχὴ στὴν ἐκλογὴ τῶν ἔργων, ὥστε νὰ μὴ πλεονά-

Ἡ ἑκθεσις τῶν χιουμοριστῶν ἀνοίγει πάντα ὅταν ἕνα καινούργιον παράθυρον πρὸς τὴ ζωὴ τὴν πάντα ὁμοία, πού δὲν κουράζεται ὁμῶς ποτὲ ν' ἀνανεώνει τὰ κωμικοτραγικά της δράματα. Ἀνοίγει ἀκόμα καμμιὰ φορὰ, ὅταν εἴμαστε ἀρκετὰ εἰλικρινεῖς, γιὰ νὰ τὸ παραδεχθῶμε, σὰν ἕνα μικρὸ παραθυράκι, κάποτε πολὺ σκληρό, πρὸς τὸν ἑαυτὸ μας τὸν μύχιον, πρὸς τὸν τρίτον ἑαυτὸν μας, ὅπως θάλεγε ὁ Πιραντέλλο, ὅχι ἐκεῖνον πού πιστεύομε, ὅχι ἐκεῖνον, πού βλέπουν οἱ ἄλλοι, μὰ ἐκεῖνον, πού εἶναι καὶ πού μὲ δυσκολία πότε πότε μαντεύομε.

Α. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ζουν ὁ Μπωμαρσαί ἢ ὁ Οὐάιλδ, παίρνοντας τὴ θέσιν πού δικαιοῦται ἡ Ἑλληνικὴ θεατρικὴ δημιουργία, καὶ τόσα καὶ τόσα ἀριστουργήματα τῆς γνήσιας θεατρικῆς τέχνης, ἀγνωστα ἀκόμα στὸ θεατρικὸ Ἑλληνικὸ κοινόν.

Τὸ πόσο ἔξω ἀπ' τὴ γνήσια δραματικὴ τέχνη θρίσκεται ὁ Οὐάιλδ, μᾶς πείθουν καὶ τὰ ἴδια του τὰ λόγια: «Πῆρα τὸ δράμα—γράφει—τὴν ἀντικειμενικώτερη ἀπ' ὅλες τίς μορφές τῆς τέχνης, καὶ τὸ ἔκανα εἶδος λόγου προσωπικό, ὅπως ἡ λυρική ποίησις, τὸ σονέτο». Ἡ ἐνστικτικὴ περιφρόνησίν του στὸ καθιερωμένο, πού τοῦ ἔφερνε ὡς τὴν ἀναστροφή τῶν ἀληθινῶν νόμων τῆς ζωῆς, τὸν ἔκανε νὰ φαντάζεται, ὅτι μποροῦσε νὰ μεταβάλλει καὶ τοὺς βασικοὺς νόμους, πού διέπουν τίς διαφορὰς μορφές τῆς τέχνης. Φθάνει ὡς τὴ διαστροφή νὰ πιστεύει, ὅτι τὸ ὕψος, καὶ μόνον αὐτό, εἶναι τὸ ἅπαντο στὴν τέχνη. «Σὲ κάθε θέμα σημαντικόν, τὸ οὐσιώδες εἶναι τὸ ὕψος καὶ ὅχι ἡ εἰλικρίνεια». Ἐνας ἀπ' τοὺς ἥρωας τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Dorian Gray, λέει μιὰ φράση, πού χαρακτηρίζει συγχρόνως καὶ τὸν ἴδιον τὸν Οὐάιλδ σὰν ἀνθρώπον καὶ σὰν συγγραφέα: «Εἶσαι πρόθυμος νὰ θυσιάσεις τὸν καθένα γιὰ χάριν ἑνὸς ἐπιγράμματος». Κι' ἀληθινὰ, μπρὸς στὴν ἐπιτυχίαν ἑνὸς παραδοξολόγου ἀφορισμοῦ του, ἀδιαφορεῖ ἂν οἱ πλοκεῖς τῶν ἔργων του πῆραν τὸ μελοδραματικὸ κατήφορον, κι' ἂν δὲν κα-

τάρθωσε ποτέ να πλάσει ένα αντιπροσωπευτικό ανθρώπινο τύπο. «Έδιδε τους ανθρώπους—λέει ο ίδιος—ένα διαφορετικό τρόπο να σκέπτονται κι' έδωσα στα πράγματα ένα καινούριο χρώμα». Στηρίζεται στην επικράτηση του καλλιτεχνικού του πιστεύω, στηρίζεται στο αληθινά ασύγκριτο ύφος του, που με την έκθαμβωτικήν αστραποβολή του συχνά κατορθώνει να αποκρύψει το μέτριο σ' ουσιαστικές αλήθειες, περιεχόμενο των έργων του. Ο Μπέρναρ Σω κρίνει, ότι το ύφος στάθηκε θλαστικό στον Ουάιλντ. «Ο μεγάλος του έρωτας σ' αυτό δεν τον άφησε να καταλάβει πόσο ήταν επικίνδυνο να φορτώνεται με πιο μεγάλο ύφος, απ' όσο μπορούσε να σηκώνει το περιεχόμενό του». «Ένας τεχνίτης του ύφους—αποφάνεται γι' αυτόν ο Α. Κερ, πολύ αμφίβολο αν είναι τίποτα περισσότερο». «Όμως μαζί με τον τεχνίτη του ύφους δεν πρέπει να ξεχνάμε και το γνήσιο αντινατουραλιστή, που περισσότερο κι' απ' τον Μαίτερλινγκ, κι' απ' το Βέντεκιντ, κι' απ' το Ντ' Αβούντσιο, κι' απ' το Χόφμανσταλ, αγωνίστηκε να επαναφέρει τη θεατρική τέχνη στις αριστοκρατικές περιοχές της φαντασίας και της ποίησης. Και πρό παντός να μη ξεχνάμε τάν μεγάλο αίσθητικό. Παρ' όλο που πολλοί βιογράφοι και κριτικοί του το αρνούνται—εκτός βέβαια της φιλολογικής—κάθε άλλη αξιολογική καλλιτεχνική κατάρτιση, εν τούτοις στα ζητήματα της τέχνης είπε γνώμες κύρους και ασύγκριτης ομορφιάς

Η σκηνοθεσία των έργων του Ουάιλντ παρουσιάζει αρκετές δυσκολίες. Πρέπει ν' αποδοθούν ρεαλιστικά σκηνές μελοδραματικής ύφης. Τύποι, που πρέπει νάχουν τὰ εξωτερικά γνωρίσματα των γύρω μας ανθρώπων, είναι στο βάθος καρικατούρες μπουφόνικες, μα κρατημένες αυστηρά μέσα σε πλαίσια λεπτότατης αισθητικής. Οι ρόλοι απαιτούν λεπτό ήθοιο, ο διάλογος έξυπνο ήθοιο, άλλοιως τὰ άθρα χαριτολογήματα του Ουάιλντ ακούγονται σαν ξεζητημένα αποφθέγματα. Τόσο υπολογισμένη είναι η κάθε του λέξη πάνω σε άραχνένιες ζυγαριές, ώστε αποκλείεται ο μη λεπτός μεταφραστής και ο αμελέτητος εκτελεστής.

Στο Βασιλικό ή μὲν μετάφραση του κ. Δεβάρη λεπτότατη και ζωντανή, είχε άφθονες άρετές. Πολλοί όμως ήθοιοι—και μάλιστα από τους πιο εύσυνειδητους εργάτες της Έλληνικής Σκηνής—ήταν αδιάθεστοι. Ζημίωσαν δὲ και τὸ διάλογο του Ουάιλντ και ἐμείωσαν τὴ σκηνοθετική

άνεση. Τὴν άνεση, τὴν τόσο άφθονη στους "Άγγλους, τὴν τόσο λίγη στους περισσότερους "Ελληνες ήθοιοιους, και τὴν τόσο άπαραίτητη γιατὴ δημιουργία των τύπων του Ουάιλντ. "Οχι, βέβαια, πὼς θὰ μπορούσαν ποτέ, μὴ μεγαλοφύεις ήθοιοι μεσημερινῶν λαῶν ν' αποδώσουν ἀπολύτως πιστὰ βορινούς αριστοκρατικούς τύπους, αλλά πρέπει νὰ φθάνουν σὲ κάτι παραπλήσιο, κάτι τέλος πάντων σχετικὸ μ' αὐτό, ἔδωσε ὁ κ. Δενδραμῆς, στὸν ὁποῖο ἀξίζει κάθε ἀνεπιφύλακτος ἔπαινος γιὰ τὴ δημιουργία του στὸ λόρδο Γκόριγκ. Κατάρθωσε νὰ ἐκφράζει τόσο άνετα, τόσο ἐσωτερικὰ τους συχνὰ ριχούς, δογματικούς ἀφορισμούς του συγγραφέα, ὥστε ἡ ὅλη του ἐρμηνεία στάθηκε ἀνθρώπινη, παρὰ τὴν σχετικὴ δυσχέρεια τοῦ ρόλου. "Αν μάλιστα εἶχε ἀντάξια συμπαραστάτιδά του, ἂν ἡ κ. Μανωλίδου εἶχε θαυότερα κατανοήσει τὸ ρόλο της, τότε οἱ δύο αὐτοὶ συγγενεῖς ρόλοι θ' ἀποδίδονταν πληρέστερα στὴν ὁλότητά τους.

Ἡ κ. Παξινοῦ κατορθώνει μὲ τὴν φυσικὴ κοσμικὴ της άνεση, και μὲ τὴν πνευματικὴ και καλλιτεχνικὴ της καλλιέργεια, νὰ ἐπιτυγχάνει στους τύπους τοῦ Ουάιλντ. Ἀντιθέτως ὁ κ. Μινωτῆς, πὺ στὸ "Εγγλέζικο θέατρο μᾶς δίνει τόσο ἐκλεκτὰ τὸν «Καπετὰν Μπρασμάουντ», ἀποτυγχάνει πάντα στους λόρδους τοῦ Ουάιλντ. Ὁ ἀναγκαστικός συγκρατισμός των ἔμφυτα ἔντονων ἐκφραστικῶν του μέσων, φέρνει μαζί του και κάτι τὸ πολὺ ἄτονο στὴν ἀπόδοσή του. Ἡ δνὶς Παπαδάκη, κυρία πάντοτε τῆς σκηνῆς, ἀπέδωσε τὴν πουριτανὴ λαϊδὴ Τσίλτερν, μὲ ὅλη, βέβαια, τὴ σκηνοθετικὴ μάεστρία, αλλά και μὲ κάποια ὑπερβολὴ στὴ μονομερὴ τῆς ἐκφραση και τὴν ἀλύγιστη ψυχρότητά της. Ἰδιαίτέρως στις τελευταῖες σκηνές, ὅπου ἡ ἐρμηνεία τοῦ ρόλου της ἀπαιτοῦσε ἕναν ἀνθρώπινο παλμό και μιὰ συγκινητικὴ κατανόηση τῆς καινούργιας θέσης, πὺ ἔπενε ἡ ζωὴ της, δὲν ἔδωσε τὴν ἀναγκαῖα μετάπτωξη μ' ἔντονότερη ἀπόδοση.

Ὅσο γιὰ τὸ σύνολο των ήθοιοιῶν—ἐκτὸς ἀπὸ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις—ήταν τόσο κακό, ὥστε κατέβασε τὴν παράσταση τοῦ «Ἰδανικοῦ συζύγου» σ' ἐπίπεδο κατώτερο τοῦ μέτριου, και, δυστυχῶς, δὲν ὑπῆρχαν οὔτε ὁ κ. Ροζάν, οὔτε ὁ κ. Μ. Μυράτ νὰ τὸ ὑποστηρίξουν.

Τὰ κοστουμια ἀνέλαβε αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ κ. Γεράκης. "Αν ὁ κ. Ἀντώνιος Φωκᾶς εἶναι ἡ μοναδικὴ φυσιογνωμία μὲς στὸ «Βασιλικό», πὺ κάνει τὸ θέατρό μας—ἀπ' τὴ πλευρὰ τοῦ κοστουμιοῦ, βέβαια, και ἰδιαίτερα τῆς ἐρμηνείας

των χρωματισμῶν—ὄχι μονάχα νὰ φθάνει, μὰ και συχνὰ νὰ ξεπερνάει τὸ Διεθνὲς θέατρο, ἐν τούτοις σωστὸ εἶναι νὰ καλλιεργοῦνται παράλληλα και νέα ταλέντα. Ὁ κ. Γεράκης ἔδειξε μιὰν εὐσυνειδητὴ ἐργασία, μονάχα, πὺ σὰν πρωτόπειρος, ἔπεσε σ' ἕνα μεγάλο λάθος. Βέβαια, στὴ ζωὴ συχνὰ συμβαίνει ἡ ἀφομοιωτικὴ μόδα νὰ ντύνει τὸ ἴδιο τὶς τυχοδιωκτικὲς κυρίες Τσέβλυ και τὶς ἄσπογες πουριτανὲς λαίδες Τσίλτερν. Ὅμως στὸ σκηνοθετικὸ κοστοῦμι «μέσο νὰ δειχναίται ὁ τύπος δίχως περιγραφή», δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ντυθοῦν τόσο ὅμοια δυὸ τόσο ἀνόμοιοι τύποι. Ἐκτὸς ἂν ἡ ἐπιμέλεια τοῦ κ. Γεράκη δὲν ἐπεκτείνεται και στις πρωταγωνίστριες, ὁπότε εἶναι πιὰ βασικὸ σκηνοθετικὸ λάθος.

Τὰ σκηνοθετικὰ τοῦ κ. Κλώνη ἔδωσαν τόνο πολιτικὴν ὅλην παράσταση, τὸ δὲ σκηνοθετικὸ τοῦ σαλονιοῦ τοῦ λόρδου Τσίλτερν, πολλὰ θὰ μπορούσε νὰ προσφέρει σὲ σκηνοθετικὴ κίνηση, ἂν δὲν κυριαρχοῦσε ὁ ἀίμυχος τόνος, πὺ δῶσαν οἱ ἐλάχιστοι «φιγκυράν» και οἱ ἀκατάλληλοι ήθοιοι.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ι. ΚΑΚΟΥΡΗ

Ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον

Στὴν Κίνα ὑπάρχει μιὰ παράξενη φορολογία. Παραδίδουν ἕνα νεογέννητο κοτόπουλο σὲ κάθε φορολογούμενο, πὺ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τὸ διατηρήσῃ ζωντανὸ και νὰ τὸ θρέψῃ, ἐπὶ ποιῇ φυλακίσεως. Ὑστερα ἀπὸ λίγους μῆνας, ὅταν τὰ πουλιὰ ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ἀρκετὰ παχειά, ὁ φορατζῆς τὰ μαζεύει και τὰ πωλεῖ εἰς ὄφελος τοῦ δημοσίου ταμείου. Ἡ διαφορά συνίσταται εἰς τὰ νεογνὰ σχεδὸν κοτόπουλα και εἰς τὰ φαγώσιμα. Στὴν ἐπαρχία τοῦ Σαντοῦνν ὁ φόρος αὐτὸς ἐπιφέρει 1 ½ ἑκατομ. δραχ. τὸ μῆνα.

Μιὰ Ἀγγλὶς διηγεῖται τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον τοῦ προπάππου της, ἑνὸς ὠραίου και ὑγιεινοῦ γέροντος, ὅστις ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 104 ἐτῶν. Ὅταν ἦτο 99 ἐτῶν ἐφιλονέκησε μιὰ μέρα μὲ τὸν ὑποδηματοποιόν του γιὰ ἕνα ζεῦγος παπούτσια. Ὁ ὑποδηματοποιὸς θυμωμένος λέγει: «Δὲν ἀξίζει νὰ γίνεται τόση συζήτηση γιὰ παπούτσια πὺ δὲ θὰ προφθάσετε νὰ τὰ χαλάσετε». Καὶ ὁ γέρος ἀγανακτισμένος ἐπίσης: «Ξεχνᾷς, φίλε μου, ὅτι σπανίως ἄνθρωποι πεθαίνουν μετὰ τὰ 99 τους χρόνια;»

Ἐκδόσεις

Π. ΠΡΕΒΕΛΑΚΗ: «Τὸ Χρονικὸ μιᾶς Πολιτείας». Μυθιστορία. Ἀθήνα 1936. — Ἐνα θαυμάσια τυπωμένο βιβλίο, μὲ ὠραιότατο χαρτὶ και ἐπιμελημένα στοιχεῖα, πὺ δεικνύει τὴν περιποίηση πὺ τοῦ ἑκαμὰν τόσον ὁ τυπογράφος, ὅσο και ὁ ἐκδότης-συγγραφεύς, και πὺ τιμήθηκε μὲ βραβεῖο στὴν Ἐκθεσὶ Βιβλίου.

Τὸ περιεχόμενό του εἶναι περιγραφή τῆς πατρίδος τοῦ κ. Πρεβελάκη, τοῦ Ρεθύμνου. Παρόν, παρελθόν, φύσις, ἱστορία, μῦθοι και παραδόσεις ἀνακατεύονται ἐκεῖ μὲ πολλὴ τέχνη και δίδουν ἀκριβῶς τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς πολιτείας αὐτῆς. Ἡ γλῶσσά του εἶναι ἀγνή δημοτικὴ, πολὺ περιποιημένη, σὲ μεριὲς ὅμως λιγάκι ἐξεζητημένη, ὅπως λ.χ. «δὲν παύει τινὰς νῆναι μπερδεμένος» (σελ. 12), ἡ «πᾶσα θράδ» (σελ. 165). οἱ μικρὲς ὅμως αὐτὲς ἐπιφυλάξεις μας δὲν ἐπηρεάζουν διόλου τὴν εὐμενὴ μας κρὶναι γιὰ τὸ βιβλίο τοῦ κ. Π., τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ἡ κριτικὴ ἐδέχθηκεν ὁμοφώνως μ' ἐνθουσιασμό.

ΚΛΕΑΡΕΤΗΣ ΔΙΠΛΑ—ΜΑΛΛΑΜΟΥ: «Ἱστορίες γιὰ Μεγάλὰ Παιδιά», Πυρός 1938. — Νὰ ἕνα παιδικὸ βιβλίο, γραμμένο ἀπὸ γυναῖκα, μὲ ὅλην τὴν ἀγάπη, πὺ ἔχουν οἱ γυναῖκες γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ. Οἱ «Ἱστορίες» τῆς κ. Μαλάμου, ἀπλές, καλογραμ-

μένες, μπορούν να συγκινήσουν και μεγάλους ακόμη, όχι μόνο τα παιδιά. Άλλα όσα παιδιά έρωτήσαμε, που το είχαν διαβάσει, μάς είπαν ότι τους άρεσε και αυτό νομίζομεν ότι είναι ή καλύτερη κριτική.

Α. Ρ.

ΕΥΤΕΡΠΗΣ ΚΕΠΕΤΖΗ (Πέπης Σταύρου), «Μέ τον Έφθαλιώτη...» — Η πνευματική αγάπη και ο θαυμασμός για το άθαντο λόγιο παιδί της Λέσβου, τον Μεγάλο Έφθαλιώτη, ένπνευσε στην συγγραφέα την έκδοση του τόσον αποκαλυπτικού και τόσον ωραίου αυτού βιβλίου. Οι θαυμαστές του μεγάλου ποιητή και μεταφραστή της Όδύσειας, του Όμηρου, του Έφθαλιώτη, που στις «Νησιώτικες Ιστορίες» του, που διεθνοποιήθηκαν, αποθανάτισε το ωραίο νησί του Αιγαίου, όπου άγκαλιάζει ο κισσός τη δάφνη, θά νιώσουν, διαβάζοντας τον ύμνο αυτό προς τον Λέσβιο ποιητή, μια (άφθαστη) πνευματική απόλαυση. Με τον αγαπημένο της πνευματικό άδερφό, ή συγγραφέως ζή σε αϊθέρια σφαίρες.

Στην αρχαία Μήθυμνα, κατά το σούρουπο, σκεπτικός προχωρούσε ο Έφθαλιώτης. Έκει στην έρημιά, στη σιωπή των έρειπίων, άκουγε των κορυδαλών το μαγικό τραγούδι, — τη μόνη ζωή μέσα στ'ι μελαγχολία του χαλασμού. Άργα-άργα, πήγαινε ο ποιητής και τους πρόσεχε, σ'α να προσπαθούσε να νιώση τί λένε. Και στο νοῦ του ίσως είχε κάποιο κορυδαλό της ξεντειάς, όταν μια μέρα χάραξε τούτα τα λόγια:

«Κορυδαλέ της Μήθυμνας, δέ φαίνεσαι να λές Τραγούδια σαν τ' αδέρφια σου, σε χώρες μακρινές,

Παρά μου φαίνεσαι να κλαίς,
Του χαλασμού τα θρύμματα, τις Λάμπες τις γυμνές».

Η συγγραφέως με τον αγαπημένο της ποιητή, καμαρώνει τη Μήθυμνα, φτωχή, ταπεινή, μα περήφανη, να ύψωνεται στη θάλασσα... Μας περιγράφει με συναρπαστικές πινελιές το πελώριο μνημείο του Έφθαλιώτη, που αποτελείται από πέτρινα σπίτια άψηλά-χαμηλά, τα περισσότερα στριμωγμένα το ένα άπάνω στ' άλλο, λές και θέλουνε να χαρουνε τη θεία ώμορφιά της θάλασσας, που αστράφτει ως πέρα στην άκτ' της Μικράςίας.

Κάθε καλοκαίρι ο Έφθαλιώτης, ξενιτεμένος στην Άγγλία, έρχότανε στο χωριό του το Μόλυβο, και καλοκαίριαζε στη χαριτωμένη έξοχή της πατρίδας του, την Έφταλου—που

φέρει το όνομά του—, με την πνευματική του φίλη...

Η Εύτερη Κέπετζη ζή με τον ποιητή, — τον πρώτο ξάδερφό της—στιγμές αλησμόνητες..... Συζητάνε για ζητήματα, λογοτεχνικά, έπιστημονικά, πατριωτικά, κάνουν έκδρομές στα νησιά, ψαρεύουνε μαζί στα γραφικά άκρογιάλια του νησιού. Κι' ύστερα φεύγοντας ο Έφταλιώτης στην ξεντειά, αλληλογραφεί μαζί της, της στέρνει τη σκέψη του,..., ζητάει να τη φιλοξενήσει. Μέσα στα άνέκδοτα γράμματα του Λεσβίου λογοτέχνη—την πολύτιμη αυτή αλληλογραφία—που δίνει ή Εύτερη Κέπετζη στο φως της δημοσιότητας, βλέπουμε τη σκεψη του ποιητή άγκαλιασμένη με τη δική της σκεψη, ώμορφη, ζωντανή, αλλά γεμάτη από όνειροπόλη νοσταλγία.

Το βιβλίο αυτό «Με τον Έφθαλιώτη», είναι πολύτιμο άπόχτημα, για τους φανατικούς λάτρεις του μεγάλου διαμορφωτή της δημοτικής γλώσσας (μαζί με τον Ψυχάρη και τον Πάλλη), του ύμνητου των Έλληνικών νησιών.

Διαβάζουμε μέσα στις καλογραμμένες σελίδες του τη μελαγχολία του ξενιτεμένου παιδιού της Λέσβου, τις άπογοητεύσεις του, νιώθουμε τη θλιμμένη του ψυχή, που σπαράζει πολλές φορές μέσα στην άφωνη μοναξιά, που βρίσκεται, που τον λυγίζει... τον κάνει να χάνη το ήθικό του....

Μένει όμως πάντα ο αιώγιος νοσταλγός..... ο μεγάλος ποιητής, που εξύμνησε την παλιά και νέα Μήθυμνα, την γραφική Πέτρα, και την πλατειά θάλασσα της Μήθυμνας, με την καθερέφεια της επιφάνεια και την άρμυρή της άνάσα, που τραγούδησε τις θαύσκιες πλαγιές, τις ρεματιές, τις ανόθρες και τα μοσχάγια..., που άρπάζανε τη φριγμένη του ψυχή και τη φέρνανε σαν πεταλούδα ανάλαφρη πιο πέρα απ' τα αϊθέρια.

Η Εύτερη Κέπετζη μάς ξεγυμνώνει, σ' αυτό της το βιβλίο, γραμμένο με αγάπη και συγκίνηση, την μεγάλη και νοσταλγική ψυχή του Έφθαλιώτη.

ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ.—«Μοναξιά... και άλλα διηγήματα». Η κ. Ιωάννα Μπουκουβάλα Άναγνώστου, γνωστή λογοτέχνης, και αγαπητή στις άναγνώστριες της «Έλληνίδος», άπ' τις ωραίες και ψυχολογημένες της νοβέλες, ποιήματα, μυθιστορήματα, μάς έδωκεν ένα τόμο των τελευταίων διηγημάτων της.

Στη «Μοναξιά» βλέπουμε ζωντανές εικόνες της ζωής, πιστότατα διατυπωμένες, με βαθειά ψυχολογία της γυναικείας ψυχής. Όλα αυτά τα διηγήματα δέν είναι ψεύτικα και ρομαντικά,—γιατί ή ζωή, δυστυχώς, είναι ή πειθό άπίθανη και ρομαντική ιστορία, που θά μπορούσε κανείς να την φαντασθή, και άν τη φανταζόμαστε, θά την άπέρριπτε, σαν άναληθοφανή. Στη «Μοναξιά...», που είναι ένα άπ' τα καλύτερα διηγήματα της συλλογής της, ή κ. Ι. Μπουκουβάλα Άναγνώστου μάς άναλύει το αίσθημα της άπέραντης ψυχικής μοναξιάς, της γυναικας, που κλειστή στην κάμαρά της, μοιάζει με το αϊχμάλωτο πουλί, χτυπώντας τις φτερούγες του πάνω στους τοίχους. Την πιάνουν νευρικά κλάμματα στην άπελπισία της.

Σιγά σιγά όμως άφίνεται με την άφωτη μονοτονία της ζωής της. Το παράθυρό της έγινε γι' αυτήν ο κόσμος όλος.

Όπου όμως και νάρριχνε τα μάτια της ή παντρεμένη γυναίκα, δέν έβλεπε, παρά έρημιά, κυματιστές πλαγιές, και πουρνάρια πυροκόκκινα ξηρά.. Άπό τη μέρα όμως, που άντίκρυσε σε μια πλαγιά, μια τρελλή μυδαλιά, που είχε άνθισει, της φάνηκε σαν άσπρη συντεφένια δαντέλλα, με τα φουντωμένα κλαδιά κάτω απ' τον ήλιον, ένωσε μέσα της κάποιαν έλπίδα, κάποιο πόθος μυστικό, που γέμισε τη μοναξιά της.

Η συγγραφέως μάς περιγράφει ζωντανά την ήρωίδα της, ξεδιαλύνει τα ψυχικά της συναισθήματα, μάς παρουσιάζει όλόγυμνα την ψυχή της. Την οδηγεί μια μέρα προς το καλυβάκι, ποδναι χτισμένο στην βουνοπλαγιά, και όπου ύψωνεται ένας ξύλινος σταυρός κάποιου έρωτευμένου..., που σκότωσε ένας ζηλιάρης σύζυγος...

Γρήγορα θά ύψωθ'ι κι' ένας άλλος σταυρός... του παλληκαριού, που την αγάπησε τρελλά... Τους ένωσε μια δυνατή πλατωνική αγάπη. Η Λιάνα είδε μ' αγωνία το νέο ύπολοχαγό, που έστειλε ο άνώτερός του—ο άνδρας της—στο βουνό, με μια φοβερή χιονοθύελλα, που έκτέλεσε τη διαταγή του τυφλά... Σείστηκε το βουνό, λύγισαν οι εκατόχρονης θαλανιδιές, δαρμένες άνήλεα απ' το βορριά...

Η νέα γυναίκα έκλεισε τα μάτια της και σφράγισε τ'αυτιά της, να μη βλέπη, να μην άκούη. Της φαινότανε, πως άντίκρυζε το λευκό μνήμα του φαντάρου εκεί πάνω, στο μεγάλο γκρίζο βράχο και συλλογιζότανε τα λόγια, που είχε κάποτε π'ι ο δασάρχης:

—Κανείς κομιτατζής... κανένα άγρίμι, ή χιονοθύελλα, ή καμιά έρωτοδουλειά....

Το χιόνι είχε σκεπώσει τον καλό της, όπως σέκασε και την πονεμένη της καρδιά.

Αυτό το θέμα και άλλα πολλά θέματα, παρμένα απ' τη ζωή, έχει ζωντανέψει με την έμπνευσμένη πένα της ή κ. Ιωάννα Μπουκουβάλα Άναγνώστου. Το βιβλίο της είναι άποχτημα κάθε βιβλιοθήκης, ένα αληθινό άριστούργημα.

ΚΩΣΤΑ ΣΤΟΥΡΝΑ. «Έλληνα». — Ο κ. Κώστας Στούρνας, γνωστός λογοτέχνης και φυσιολάτρης, έξέδωκε τελευταία ένα ωραίο βιβλίο, τα «Έλληνικά Βουνά», όπου έμπνευσμένα, όπως κάθε άνθρωπος, που λατρεύει τη φύσι, μάς μιλάει για τα ώμορφα Έλληνικά βουνά, «που εκεί ψηλά στα φωτεινά σύννεφα, στο άπλετο και γλυκό φως του γάλανου ούρανοῦ ζούνε χειροπιασμένες άντάμα οι τέσσερες εποχές του χρόνου. Κι' απ' όλες πιο πολύ αιώγια άγκαλιασμένες ή άνοιξις με το χειμώνα».

Ο συγγραφέας περιγράφει με συναρπαστικές πινελιές τα βουνά τις Ελλάδας, που πολλοί δέν ξέρουνε, δέ γνωρίσανε ποτέ, για την Άνοιξι, που στεφανώνει τις βουνοκορυφές με τα λουλούδια της τα μυριόχρωμα και γλυκομύριστα λουλούδια του βουνού, και το Χειμώνα που ύστερα από το ξεθύμασμά του του Μαρτιού τα ποτίζει με τ' άναλυτο χιονάκι, που οι άχτίνες του πρωίνου ήλιου το μαλακώνουν, το κάνουν διαμαντένια δροσιά πάνω στα πράσινα φυλλαράκια της χλόης, πέταλα του βουνού, άπάνω στα πανέμορφα άνθοπέταλα των μικροσκοπικών βουνίσια κρινών, των σεμνών άγριων μενεξέδων, των άμαράντων.

Ο φυσιολάτρης συγγραφέως, σαν την περιγραφή του Όμηρου..., που «οι θεοί κατοικούσαν μεμονωμένοι στις ύψηλές κορφές των βουνών, μέσα σε παρθένα δάση και γλαφυρές σπηλιές, δέν έφύτευαν ούτε έσπαιρναν, και δέν περιστοιχίζονταν παρά από δένδρα, βράχους και κοπάδια, από αϊγες, που οδηγούσανε στις βοσκές, πλησιάζει με αγάπη τα βουνά μας, τ' άνεβαίνει ένα ένα, άρχίζοντας απ' τ' άθάνατο βουνό των πεθαμένων θεών, τον Όλυμπο, που μοιάζει με τα σύννεφά του και τα χιόνια σαν φαντασμαγορία.

Σαν ένα άπέραντο κινηματογραφικό τοπίο, με έναλλασσόμενες εικόνες, παρακολουθούμε στη φαντασία μάς το άνέβασμα του

συγγραφέα στις βουνοκορφές, γνωρίζουμε το Βέρμιο, την Πάρνηθα, τη Γκαμήλα Σμόλικα, τὰ βουνά της Ἡπείρου—τὸ Γράμμο, μὲ τις καλὺβες του στεφανωμένες ἀπὸ ψηλόκορμα αἰωνόβια κυπαρίσσια καὶ πεῦκα, τὴν κορῶνα τοῦ βουνοῦ—τὸ κᾶμάρι τοῦ δῶσους ποὺ μετράει ὁ καιρὸς τὰ χίλια του τὰ χρόνια, καὶ ποὺ ἂν «χειμωνιά σκορπίση τὰ πουλιά του, πάντα κρατᾷ τ' ἀστεϊρευτο κελάδισμα στὰ κλώνια του.... πέρνοντας τὸ πρῶτο καὶ τὸ ὑστερὸν φιλὶ τοῦ ἡλίου... Μᾶς φαίνεται πῶς ἀνεβαίνουμε μαζί του τις ὁροσειρές τοῦ Πηλίου, τὸ Βελοῦχι, τὸν Κατελᾶνο, τὸ Χελμό, καὶ τὸν Ταῦγετο, ποὺ μέσα στὰ σύννεφα, τις ἀστραπές καὶ τις μπόρες, εἶναι ζωσμένος μὲ τις πέντε φηλές κορφές του καὶ στεφανώνει τὸν ἀθάνατο Μιστρά καὶ τὰ Κάστρα τοῦ Μωρηᾶ....

Τὸ ὠραῖο αὐτὸ βιβλίον, γραμμένο σὲ γλαφυρὴ γλῶσσα, εἶναι ἕνας ὕμνος γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ φύσι, σὺν πεζῷ τραγοῦδι.

ΕΛΕΝΗ ΣΙΦΝΑΙΟΥ

**

Ἕνα βιβλίον ἐκλεκτό, ἢ «Διπλὴ Μορφή», τοῦ κ. Πάνου Καραθία, εἰκονογραφημένο ἀπ' τὴ δίδα Ζελέστ Πολυχρονιάδη, βραβευμένο στὴν ἔκθεση τοῦ Βιβλίου. Ἐκλεκτὸ σὲ περιεχόμενο, σὲ εἰκονογράφηση, σ' ἐκτύπωση. Ὁ κ. Καραθίας ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια εἶχε δώσει τὴ «Νύχτα μὲ τὰ πολύχρωμα φῶτα», λεπτὸ βιβλίον κοσμοπολιτικῆς ὕφης, δίνει τώρα στὴν «Διπλὴ μορφή», αἰσθητικὴς ταξιδιωτικῆς ἐντυπώσεως, μὲ τὰ πλαίσια τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἄν στὸ νέο του βιβλίον στενεύει τὰ ἐδαφικά του σύνορα, ἐμβαθύνει περισσότερο σὲ πνευματικὸ περιεχόμενο.

Στοὺς Δελφούς καὶ Ὀλυμπία «Μέσ' τὴ διπλὴ αὐτὴ μορφή—γράφει—μὲ τὴν ἀνέκφραστη μαγεία, διακρίνω τὴ διπλὴ οὐσία». Κι' ἀληθινά, τὸ βιβλίον του τοῦτο, γραμμένο σὲ ὕψος ἐκλεκτό, κλείνει ἀβρότητα αἰσθητικῆς, λεπτὴ λυρικὴ διάθεση, καὶ συνάμα εἶναι ἕνα στοχαστικὸ θλέμμα ριγμένο ὡς τὴν οὐσία τῆς ἀρχαιοελληνικῆς πνευματικότητος.

Μὲ συγκινημένη νοσταλγία γράφει, ὅτι ἐλευθερώνοντας μὲ τὴ φαντασί του τοὺς ἐνταφιασμένους μὲς τὰ μουσεῖα «πληγωμένους θησαυρούς, τοὺς ἀπλώνει στὸ φῶς καὶ στὸν ἀέρα σύντροφους τοῦ ταξιδιοῦ του», τὸ χωρίο δὲ αὐτὸ εἶναι τόσο πιστὰ, τόσο ἀβρὰ ἀποδοσιμὸν σὲ εἰκόνα ἀπ' τὴ δίδα Πολυχρονιάδη, ὥστε, δύσκολα θρῖσκει κανεὶς τὸ ἀνάλογό του, ὅχι

μονάχα μὲς τὴν Ἑλληνικὴ, ἀλλὰ καὶ μὲς τὴν διεθνή εἰκονογράφηση τοῦ βιβλίου. Ὅπως ἐπίσης ἐκλεκτὸ εἶναι καὶ τὸ σχέδιον τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Ἀπόλλωνά. Σ' αὐτόν, στὴ «φωτεινὴ πλαστικότητα καὶ ἡρεμία», ὅπως γράφει ὁ κ. Καραθίας, ὑψώνοντο δεητικὰ δυὸ ἐξαίσια χέρια, τὰ γεμάτα χάρη καὶ πνευματικότητα, χέρια, ποὺ τόσο καλὰ ξέρει νὰ μᾶς χαρίζει ἢ δνὶς Πολυχρονιάδη.

«Ἔρως καὶ Χρόνος», εἶναι τὸ νέο βιβλίον τοῦ κ. Δ. Καπετανάκη. Ἡ μελέτη αὐτὴ κλείνει τὸ βαθύ φιλοσοφικὸ στοχασμὸ καὶ τὴν ἐντονη ἱπποὺ λυρισμὸ, ποὺ χαρακτηρίζει τὸν κ. Καπετανάκη, τὸν νέο συγγραφέα μὲ τὴ πλατεία, ὅσο καὶ βαθειὰ μόρφωση. Ἐναν ἀπ' τοὺς λίγους πνευματικὸς ἀνθρώπους στὸν τόπο μας, ποῦναι μαζὺ ἕνας λεπτὸς, αἰσθητικὸς κ' ἕνας γνήσιος φιλοσοφημένος νοῦς.

Κ. Ι. Κ.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ παρακαλεῖ τοὺς κ. κ. συγγραφεῖς καὶ ποιητὰς, ποὺ θέλουν νὰ γράφονται κριτικὲς γιὰ τὰ ἔργα τους, νὰ στέλνουν δύο ἀντίτυπα εἰς τὰ γραφεῖά μας, ἕνα γιὰ τὴν κριτικὴ καὶ ἕνα γιὰ τὴ βιβλιοθήκη τῆς «Ἑλληνίδος».

Μερικὲς πρακτικὲς συμβουλές

Γιὰ νὰ καθαρίσετε ἕνα, κιτρινισμένο μάρμαρο, ἕνα κοκκάλινον ἢ φιλινθίνον ἀντικείμενον, θα τὸ τρίψετε μὲ ξύδι, μέσα στὸ ὁποῖο θὰ ἔχετε βάλει ἀρκετὸ ἀλάτι καὶ λεμόνι. Γιὰ νὰ γυαλίσουν θὰ τὰ περάσετε ἀπὸ πάνω μὲ ἕνα πανὶ ὁρεγμένο μὲ πετρέλαιο.

Τὰ παλῆα ἐπιπλά γυαλίζουν καὶ γίνονται σὰν καινούρια, ἂν τὰ καθαρίζετε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μὲ τὴν ἐξῆς συνταγή: 50 γρ. νέφτι, 50 γρ. λινέλαιον, καὶ 20 γρ. κερί.

Ἄν θέλετε νὰ ἐξολοθρευθοῦν οἱ κατσαρίδες ἀπὸ τὸ σπιτί σας, νὰ βάλετε παντοῦ στὶς ντουλάπες, στὸ τζάκι καὶ ὅπου ἄλλοι ὑπάρχουν τρόφιμα, μιὰ σκόνη, ποὺ θὰ κάνετε μὲ ζάχαρι, ἀλευρί καὶ θόρακα, σὲ ἴση ποσότητα καὶ τὰ τρία.

Γιὰ νὰ καθαρίσετε τις πόρτες σας νὰ τις τρίψετε μὲ τὴν ἐξῆς διάλυσι: 50 γρ. βενζόλη, 50 γρ. ἀσετόνι καὶ 5 γρ. παραφίνη.

Εἰδήσεις

Τὰ δράματα τιμῆς, μὲ ὅλη τὴν κατακραυγὴ τῆς κοινωνίας ἐναντίον τῶν δραστῶν, ποὺ γίνονται αὐτοσχεδίαστοι τιμωροὶ τῆς διηθεν προσβληθείσης οἰκογενειακῆς τιμῆς, δὲν παύουν ν' ἀπασχολοῦν τὴν δικαιοσύνην. Ἡ ἐπιείκεια ὅμως ποὺ δείχνουν τὰ δικαστήρια εἰς τοὺς ἀδελφοκτόνους, συζυγοκτόνους κ. λ. π., προκαλεῖ τὴν κατάπληξιν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ κοινοῦ. Ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ μιᾶς ἀπαισίας ἀδελφοκτονίας εἰς τὸν Πειραιᾶ, γράφει ὁ κ. Π. Παλαιολόγος εἰς τὸ «Ἐλεύθε. Βῆμα» τὰ ἑξῆς:

«Δὲν ἀστειεύεται ὁ Μινώταυρος. Κατεβάζει βουκιές. Μὲ πόση ὄρεξι... Ἐφτὰ κόρες τοῦ ἦταν ἀρκετὲς ἄλλοτε στὸ Λαβύρινθό του. Τώρα ρίχνουμε στὸν κλωθὸ του τις 30 κοπέλλες μας. Καὶ ὁ Θησεὺς δὲν φαίνεται. Οἱ ἔνορκοι, ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ ἐξαφανίσουν τὸ θηρίον, τὸ περιθάλλου μ' ἐπιείκεια, σχεδὸν μὲ θαυμασμό. Δὲν ὑπάρχει ἕνας νόμος, ποὺ νὰ τοὺς ζητήσῃ εὐθύνες; Δὲν ὑπάρχει, τοῦ ἡλίου, τοῦ ἡλίου, μιὰ γυναικὴ ἀνάμεσα τούτων, ποὺ ν' ἀξιῶση δικαιοσύνη γιὰ λογαριασμὸ ἐκείνων, ποὺ φεύγουν ἀπὸ τὴ ζωὴ. Δὲν ὑπάρχει ὁ ἐξημερωτὴς τῶν ἡθῶν, ὁ πρωτοπόρος στὸ ἔργο τῆς ἐξυγιάνσεως, ποὺ νὰ ὀρθωθῇ, γιὰ νὰ πῇ στοὺς φονηάδες: «Κάτω τὰ χέρια! Χέρια βουτηγμένα σὲ ἀδελφικὸ αἷμα, νὰ μὴν ὑπολογίζουν στὸν οἶκτο. Φέρουν τὴν κατάρα θεῶν καὶ ἀνθρώπων». Νὰ πῇ ὅμως καὶ στοὺς ἄλλους, ποὺ στέλνει ἢ κοινωνία ἐκπροσώπους τῆς στὸ ναὸ τῆς Θέμιδος, ὅτι δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐνθαρρύνουν μὲ τὴν ἐπιείκεια, τὴ φοβερώτερη ἐκδήλωσι ἀγριότητος. Τέτοια ἐγκλήματα κατεβάζουν στὸ μηδὲν τὸν δείκτη τοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ εἶναι ἄδικο γιὰ τὸν τόπο. Οἱ γενεές ποὺ θὰ μᾶς διαδεχοῦν, δὲν θὰ συχωρέσουν τὴν κηλίδαν.

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς βαπτίσεως τῆς νεογεννήτου Πριγκηπίσσης, αἱ Ἑλληνίδες Ὁδηγίδι ἐμοίρασαν σὲ φτωχὰ παιδιὰκια πλεχτὰ καὶ ζεστά ρουχαλάκια, ποὺ ἔφτιαξαν μόνες τους.

Ἡ δρᾶσις τοῦ Τμήματος Προστασίας Παιδιοῦ τοῦ Ε.Σ.Ε. Στὴν ἐποχὴ, ποὺ ὅλες οἱ προσπάθειες συγκεντρώνονται στὸ παιδί, στὸ τρυφερὸ αὐτὸ πλάσμα, ποὺ τόσες ἐλπίδες μᾶς ὑπόσχεται στὸ μέλλον, φυσικὸν εἶναι καὶ τὸ Τμῆμα Προστασίας Παιδιοῦ τοῦ Ἑθνικοῦ Συμ-

βουλίου Ἑλληνίδων νὰ προσπαθῇ νὰ ἀναπτύξῃ τὴν δρᾶσίν του καὶ νὰ ἐξελιχθῇ σύμφωνα μὲ τὸν ὑψηλὸν αὐτοῦ προορισμὸν καὶ τὸν ὅλον ἐκπολιτιστικὸν χαρακτήρα καὶ κοινωνικὸς ὠφέλιμον σκοπὸν τοῦ Ε.Σ.Ε.

Τὸ Συμβούλιον τοῦ Τμήματος ἀντελήφθη, ὅτι εἰς τὸν μακρυσμένον συνοικισμὸν τῆς Καισαριανῆς ὑπάρχει πληθυσμὸς μικρῶν ἀπόρων παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀνάγκη σωματικῆς τὸν ὅπως καὶ ψυχικῆς διαπλάσεως. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ συγκεντρώσῃ ἐκεῖ ὅλας τὰς ὑλικὰς καὶ ἠθικὰς δυνάμεις, μὲ τὴν παροχὴν συσσιτίου, φαρμάκων, ἱματισμοῦ, ὑποδήσεως καὶ θὰ προσπαθῇ νὰ βοηθήσῃ τὰς μητέρας εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν καὶ ἠθικὴν διαμόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρος τῶν παιδιῶν τῶν.

Τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας, χάρις εἰς τὰς πολλὰς ἐνεργείας τῆς Προέδρου τοῦ Τμήματος, ἔχει παραχωρήσει 4 στρέμματα πρὸς τὸν πευκόφυτον μέρος τοῦ ρεῦματος τῆς Καισαριανῆς, τὸ ὁποῖον τὸ Συμβούλιον προορίζει διὰ τὴν ἀναψυχὴν τῶν μικρῶν παιδιῶν, μὲ ὑπαίθρια παιγνίδια. Ὁ Δήμαρχος Καισαριανῆς ἔχει ἐπίσης παραχωρήσει ἕνα μεγάλο κατάλληλον γκαράζ τοῦ Δήμου, ἀκριβῶς στὸ κέντρον τοῦ συνοικισμοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπεσκευάσθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ θὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὴν διανομὴν τοῦ συσσιτίου, ποὺ θὰ χορηγεῖται ἀπὸ τὸ Πατριωτικὸν Ἰδρυμα, ἀπέναντι τῆς κανονισμένης τιμῆς.

Τὸ Τμῆμα καθ' ὅλον τὸ διαρρεῦσαν ἔτος ἐμοίρασε πολλὰ φορέματα, παπούτσια, γλυκίσματα, πασχαλινὰ λαμπάδες, πασχαλινὰ αὐγά καὶ τσουρέκια, σχολικὰ βιβλία σὲ 500 παιδιὰ. ἔκαμε δώδεκα ἐκδρομὰς τοὺς τρεῖς θερινοὺς μῆνες καὶ σὲ 650 παιδιὰ παρέσχε ἀφθονωτάτην τροφὴν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἔστειλε δαπάναις του πολλὰ παιδιὰ στὶς ἐξοχὰς τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρυματος, Βούλαν, Βουλιαγμένην καὶ Πεντέλην, ἐδώρησε μηχανήματα ὀρθοπαιδικὰ, κοροέδες, πατερίτσες εἰς τὰ ἔχοντα ἀπόλυτον ἀνάγκη αὐτῶν, εἰσήγαγε δωρεὰν παιδιὰ ἔχοντα ἀνάγκη ἰδιαιτέρας θεραπείας καὶ νοσηλείας εἰς τὰ νοσοκομεῖα. Ὁ κόπος, καὶ ἰδίως ἡ εὐθύνη τῶν κυριῶν τοῦ Τμήματος, ποὺ συνώδευαν τὰ παιδιὰ πάντοτε στὶς ἡμερήσιες ἐκδρομὰς, ἦσαν μεγάλοι, ἀλλὰ ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία τῶν παιδιῶν καὶ ἡ ὀφθαλμοφανὴς ἐπίδρασις τῆς ὑπαίθρου διημερεύσεως εἰς τὰ πεῦκα καὶ τὴν θάλασσαν, τόσον εὐεργετικῶς ἀποτελεσματικῇ, ἔκαμε νὰ λησμονοῦνται οἱ κόποι καὶ αἱ φροντίδες αὐτῶν. Τώρα

τὸ Τμήμα θὰ προσπαθήσῃ νὰ καταρτίσῃ, σὺν τῷ χρόνῳ, παιδικὴν βιβλιοθήκην καὶ ν' ἀποκτήσῃ οἰκίσκον εἰς τὸ δωρηθὲν οἰκόπεδον τῆς Καισαριανῆς, ὥστε νὰ εἶναι συγκεντρωμένη ἡ ἐργασία καὶ νὰ συστηματοποιηθῇ ἡ ἐνέργεια τῆς ἀνακουφίσεως τῶν ὀρφανῶν καὶ ἀπόρων παιδιῶν, πού γίνεται πάντοτε κατόπιν ἐξηλεγκμένων καταλόγων ἀπορίας, ἀπὸ τὸν Δήμαρχον καὶ τὸν ἱερέα τῆς ἐνορίας εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάγονται.

Μ. Α.

Στὴν πόλι Ντεροῖ τῶν Ἦνωμ. Πολιτειῶν ἰδρύθη, κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν τοῦ Ἐθνικοῦ Κόμματος, παγκόσμιον κόμμα γυναικῶν, τοῦ ὁποῦ ἰδρύτρια καὶ ἀρχηγὸς εἶναι ἡ Ἀλίκη Πῶλ, σκοπὸς τοῦ δὲ εἶναι ἡ ἐπιδίωξις ἀπολύτου ἰσότητος ἡμετέρῳ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν στὶς νομικὰς καὶ κοινωνικὰς σχέσεις. Ἡ ἀπόφασίς νὰ προσλάβῃ τὸ Ἐθνικὸν Κόμμα Γυναικῶν παγκοσμίαν μορφήν, εἶχεν ἤδη ἀποφασισθῇ εἰς προηγουμένην συνέλευσιν. Ἡδη μανθάνομεν, ὅτι πολλὰς ἐξέχουσες γυναῖκες ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου δέχονται νὰ λάβουν μέρος ὡς μέλη τῆς διοργανωτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ νέου κόμματος, τοῦ ὁποῦ ἔδρα θὰ εἶναι ἡ Γενεύη.

Ἀγγέλλεται ἐκ Νέας Ὑόρκης, ὅτι ἡ δόκτωρ Κάθριν Μπλόττσετ τῶν «ἐργαστηρίων ἐρευνῶν τῆς Ἀμερικανικῆς ἐταιρίας ἡλεκτροσμοῦ», ἀνήγγειλεν, ὅτι κατάρθωσε νὰ κατασκευάσῃ νέον τύπον ὑάλου, ὁ ὁποῖος ἐπιτρέπει νὰ διέρχωνται ἐξ αὐτῆς τὰ 99 % τοῦ φωτός, ἐνῶ μέχρι τοῦδε διέρχοντο μόνον τὰ 92 %. Οἱ εἰδικοί παρατηροῦν, ὅτι ἡ ἐφεύρεσις τῆς Ἀμερικανίδος ἐπιστήμονος εἶναι σπουδαιότατη, διότι θὰ ἐπιτρέψῃ σημαντικώτερας ἐφαρμογὰς εἰς τὴν ὀπτικήν.

Ἡ Γιουγκοσλαβικὴ Ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν εἰς τὸ Ζάγκρεμπ, ἐξέλεξεν ὡς μέλος αὐτῆς τὴν κ. Ἰωάνναν Βρίττλιν Μάζουανιτς. Ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῶν δύο σπουδαιωτέρων ἐπιστημονικῶν ἰδρυμάτων τῆς Γιουγκοσλαβίας, τῆς Βασιλικῆς Σερβικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Βελιγραδίου, καὶ τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν εἰς Ζάγκρεμπ, ἰδρυθείσης τὸ 1866, ὁ τιμητικὸς αὐτὸς τίτλος ἀπονέμεται διὰ πρώτην φοράν εἰς γυναῖκα φιλόλογον. — Ἡ κ. Βρίττλιν Μάζουανιτς — κροατικῆς καταγωγῆς — εἶναι ἡ δημοφιλεστέρη συγγραφεὺς παιδικῶν βιβλίων. Τὸ κυριώτερον ἔργον τῆς, «Ἱστορίες τοῦ παλαιοῦ καλοῦ καιροῦ», ἀ-

ναφέρεται στὶς παραδόσεις τῆς Σλαβικῆς μυθολογίας. Οἱ ἱστορίες αὐτὲς μετεφράσθησαν εἰς ὀκτὼ γλώσσας. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔργων τῆς, σημειοῦμεν καὶ τὰ ἐξῆς: «Φρόνιμοι καὶ Κακοί», «Τὸ σχολεῖον καὶ οἱ γιορτές», «Οἱ παράδοξες περιπέτειες τοῦ μαθητοῦ Ἀλάπτις».

Ἡ «Ἐθνικὴ Ἐνωσις» γιὰ τὴν προάσπισιν τῶν δικαιωμάτων τῶν ἀνδρῶν» στὴν Ἀγγλίαν, ἔκαμε διαδήματα καὶ ἀπήτησε ν' ἀπομακρυνθοῦν οἱ γυναῖκες ἀπὸ τὶς θέσεις των, γιὰ νὰ τὶς καταλάβουν ἀνερῶν ἀνδρες. Οἱ γυναῖκες ἀπήντησαν σ' αὐτὴ τὴν ἐνέργειαν ὁμοφώνως: «Ἐξω οἱ ἄνδρες ἀπὸ τὰ γυναικεῖα ἐπαγγέλματα». Ἰσχυρίζονται ὅτι 40 τ. ἐ. ἄνδρες ἐργάζονται σ' ἐπαγγέλματα, πού ἀνήκουν στὶς γυναῖκες: ὡς ἐμποροῦπάλληλοι, ράπτει γυναικῶν φορεμάτων, ὡς κομμωταί, μάγειροι, διδάσκαλοι κ.λ.π.

Εἰς Χάρτφορντ τῆς Μ. Βρετανίας ἐξελέγη βουλευτὴς ἡ κυρία Τζέννυ Ἀνταμσον, μὲ 4238 ψήφους ἐπὶ πλεόν τοῦ ἀντιπάλου τῆς. Ὁ θρίαμβός τῆς εἶναι συγχρόνως καὶ νίκη τοῦ Ἐργατικοῦ Κόμματος ἐναντίον τῶν Συντηρητικῶν. Ἡ κ. Ἀνταμσον εἶναι σύζυγος τοῦ βουλευτοῦ Ἀνταμσον, εἶναι δὲ τὸ μόνον ζεῦγος, πού λαμβάνει μέρος στὶς συνεδριάσεις τῆς σημερινῆς Βουλῆς.

Κατὰ τελευταίας πληροφορίας ἐξ Ἑλβετίας αἱ γυναῖκες ἤρχισαν προπονοῦμεναι στρατιωτικῶς διὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἐν περιπτώσει πολέμου, εἰς τὴν παθητικὴν ἀμυναν τῆς χώρας.

Ἡ δνὶς Βαρβάρη Ουίττεν χειρουργο-κτηνίατρος, διωρίσθη ἐσχάτως στὸ ἀγγλικὸν ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας. Σημειωτέον ὅτι, ὅταν ἡ κ. Ουίττεν ἦτο ἀπεσπασμένη στὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἐχετερ, ἐλάμβανε τὸν μισθὸν πού ἐλάμβανον καὶ οἱ ἄρρενες συνάδελφοί τῆς, διὰ τοῦ διορισμοῦ τῆς ὅμως εἰς δημοσίαν θέσιν θὰ χάσῃ τὸ πλεονέκτημα τοῦτο.

Ἡ Ἐνωσις τῶν ἀγροκτημόνων καὶ κηπουρῶν γυναικῶν, τῆς ὁποίας ἡ ἔδρα εἶναι στὸ Λονδίνο, ἀφύθυνε ἑκκλησίαν πρὸς ὅλας τὰς Ἀγγλίδας, αἵτινες θὰ εἶναι ἱκαναὶ νὰ καλλιεργήσουν τὴν γῆν, κατὰ τὰς δυσκόλους ἐθνικὰς στιγμὰς, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἄρρενος πληθυσμοῦ.

Τὸ Διεθνὲς Συμβούλιον Γυναικῶν ἔχει τὴν γνώμην, ὅτι ὁ διεθνὴς τύπος ἐπηρεάζει εἰς μέγαλον βαθμὸν τὴν κοινὴν γνώμην. Λέγει δὲ ὅτι αἱ ἀκριβεῖς πληροφορίες καὶ κρίσεις τοῦ τύπου δύνανται νὰ ἔχουν ὀλέθρια ἀποτελέσματα

γιὰ τὴν εἰρήνην. — Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν προτείνει στὰ ἐθνικὰ συμβούλια νὰ μεταχειρισθῶν ὅλα τὰ μέσα διὰ τὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς κοινῆς γνώμης, οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἄγεται καὶ φέρεται αὐτὴ ὑπὸ τοῦ τύπου. — Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον προτείνει νὰ καταβληθῇ προσπάθεια ἐκ μέρους τῶν ὁργανώσεων τῶν γυναικῶν καὶ τῆς νεολαίας, ὥστε ἡ κοινὴ γνώμη ὅλων τῶν χωρῶν νὰ δύναται νὰ ἔχῃ ἰδίαν καὶ ὁρθὴν κρίσιν ἐπὶ ὅλων τῶν ζητημάτων.

Στὶς βουλευτικὰς ἐκλογὰς τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς ἐξελέγησαν τρεῖς γυναῖκες ὡς μέλη τοῦ κοινοβουλίου.

Εἰς τὰς Φιλιππῖνας νήσους οἱ γυναῖκες ἐψήφισαν γιὰ πρώτην φοράν τὴν 8ην Νοεμβρίου στὶς βουλευτικὰς ἐκλογὰς. Σημειωτέον, ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος τὸ γυναικεῖον φύλον ἔλαβε μέρος στὶς δημοτικὰς ἐκλογὰς, πολλὰς δὲ ὑποψήφιες ἐξελέγησαν.

Ὁ ἄρτι ψηφισθεὶς ἐκλογικὸς νόμος στὸ κράτος τοῦ Ἰσημερινοῦ ὁρίζει ὅτι «τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφίζειν εἶναι ἴσον γιὰ ὅλους τοὺς πολίτας. Ἡ ψηφοφορία εἶναι καθολικὴ καὶ μυστικὴ». Ὁλοὶ οἱ πολῖται τοῦ Ἰσημερινοῦ, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, γνωρίζοντες γραφὴν καὶ ἀνάγνωσιν, εἶναι ψηφοφόροι καὶ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐγγραφοῦν στοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους τοῦ κράτους.

Εἰς τὴν Σουηδίαν ηὐξήθη σημαντικῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν, πού ἐξελέγησαν δημοτικοὶ σύμβουλοι. Στὶς ἐπαρχίας ἐξελέγησαν 41 ἐναντι 100. Στὶς πόλεις ἀναφέρονται 305 σύμβουλοι, ἐναντι 171· στὶς δὲ ἐκλογὰς τῆς Στοκχόλμης 22 σύμβουλοι ἐναντι τῶν 13 προηγουμένων.

Ἡ δνὶς Ρ. Μόρς, φοιτήτρια τοῦ Κάμπριτζ, ἡλικίας μόλις 23 ἐτῶν, ἀνεκάλυψε μέθοδον πρὸς λύσιν τῶν ἀεροδυναμικῶν προβλημάτων, πού ἀπασχόλησαν μέχρι σήμερον ὅλους τοὺς μαθηματικούς. Ὁ νέος οὗτος τύπος θὰ φέρῃ ἀναστάσεις στοὺς ἀεροναυτικούς μαθηματικούς.

Ἡ κυρία Μίλς ἐξελέγη ἐν ἐκ τῶν πέντε μελῶν τῆς «Civil Air guard», ἥτις τελεῖ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ λόρδου Λόντενδεργκ.

Ἡ κυρία Μαρία Λίπ, διωρίσθη καθηγήτρια εἰς τὴν Σχολὴν τῆς Μικροβιολογίας, Χημείας καὶ Μεταλλουργίας τῆς Πολυτεχνικῆς Σχολῆς τοῦ Αἰξ λὰ Σαπέλλ. Εἶναι ἡ πρώτη γυναῖκα καθηγήτρια εἰς Πολυτεχνεῖον, τὸ ὁποῖον στὴ Γερμανία εὐρίσκεται σὲ ἴση μοῖρα μὲ τὰ Πανεπιστήμια. Ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν διω-

ρισμένων εἰς Γερμανικὰ Πανεπιστήμια εἶναι 26, ἐξ ὧν 4 εἰς τεχνικὰς ἀκαδημίας. Αἱ ἄλλαι ἀνήκουν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς σχολὰς φυσικῶν ἐπιστημῶν (βοτανικῆς, ὡκεανολογίας, ζωολογίας, χημείας καὶ λοιπὰς σχετικὰς σχολὰς). Μία μόνον γυναῖκα εἶναι καθηγήτρια σὲ Νομικὴ Σχολή.

Μόλις ἀνεκοινώθη εἰς τὴν Ἀμερικανίδα συγγραφέα Πέρλ Μπάκ, τῆς ὁποίας τὰ ἔργα ἔχουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς θέμα τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα τῆς Κίνας, ὅτι ἔλαβε τὸ βραβεῖον Νόμπελ, εἶπε τὴν ἐξῆς κινεζικὴν φράσιν: «Ποῦ χοίγκ λε», τοῦτέστι «δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω». Ἐδήλωσε δὲ ὅτι θὰ μεταβῇ ἡ ἴδια στὴ Στοκχόλμη, γιὰ νὰ λάβῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ βασιλέως τῆς Σουηδίας τὸ βραβεῖόν τῆς.

Ὁ κόμης Winterton ἀνεκοίνωσε στὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων, ὅτι στὴν Ἀγγλίαν ὑπάρχουν περὶ πέντητα γυναῖκες ἀστυνόμοι, καὶ μία ἀρχηγός. Γι' αὐτὰς ξοδεύονται κατ' ἔτος 21.441 λίρες, ὡς ἐξῆς: μισθὸς 19.437, ἐνοίκιον 953, στολαὶ 860 καὶ διάφορα ἔθοδα 191.

Κατὰ τὸν περασμένο μῆνα Νοέμβριον ἔγιναν στὴν Ἀγγλίαν καὶ στὴν Οὐαλλίαν αἱ ἐκλογαὶ τῶν Λόρδων δημάρχων καὶ δημάρχων. Δέκα τέσσαρες γυναῖκες ἐξελέγησαν δήμαρχοι σὲ διάφορες πόλεις καὶ κωμοπόλεις.

Τὸ βραβεῖον Νόμπελ ἔχει δοθῇ μέχρι σήμερον εἰς 197 πρόσωπα, ἐκ τῶν ὁποίων 7 εἶναι γυναῖκες. Εἰς τὴν φιλολογίαν ἔχουν λάβει τὸ βραβεῖον αὐτὸ ἡ Σουηδὶς Σέλμα Λάγκερλεφ, ἡ Ἰταλὶς Γκράτσια Ντελέντα, ἡ Νορβηγὶς Σήγκριτ Οὐντσε καὶ τελευταία ἡ Ἀμερικανὶς Πέρλ Μπάκ.

Γιὰ τὴν εἰρήνην ἀπενεμήθη τὸ βραβεῖον Νόμπελ πρὸ ἐτῶν εἰς τὴν Βέρθαν φὸν Σούτνερ. Εἰς τὰς ἐπιστήμας ἐβραβεύθησαν διὰ τὴν χημείαν ἡ Μαρία Κιουρί καὶ ἡ κόρη τῆς Εἰρήνη Ζολιὼ Κιουρί.

Ἡ Ἐνωσις Κατάστηματάρχων Ζαραχοπλάστων διοργανώνει, ὑπὸ τὴν ἐπίτιμον προεδρίαν τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, καὶ τῇ ἐγκρίσει τοῦ Ὑφυπουργείου Τύπου καὶ Τουρισμοῦ Ἐκθεσὶν Ζαχαροπλαστικῆς, Ἐπισιτιστικῆς καὶ λοιπῶν εἰδῶν διατροφῆς. Ἡ ἐκθεσις αὐτή, ἡ ὁποία θὰ εἶναι ἀνοιχτὴ ἀπὸ τῆς 11—20 Φεβρουαρίου εἰς τὸ Ζάππειον μέγαρον, θὰ ἔχῃ,

ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πλουσιώτατον Βιομηχανικὸν Τμήμα καὶ εἰδικὸν τοιοῦτον μαγειρικῆς καὶ ζαχαροπλαστικῆς τέχνης, πού θά δώσῃ εὐκαιρίαν εἰς εὐρυτάτους κύκλους καὶ ἰδίως στίς νοικοκυρές, νά γνωρίσουν τήν δημιουργικὴν τεχνικὴν ἱκανότητα τῶν ὡς ἄνω ἐπαγγελλμάτων.

Ὁ Γυναικεῖος Σύλλογος Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν ἐπροκύριζε λογοτεχνικὸ βραβεῖο, μὲ ἔπαθλον δραχ. 5000, πού θά δίνεται κάθε χρόνο σ' ἓνα βιβλίον, γραμμένον ἀπὸ γυναῖκα καὶ δημοσιευμένο κατὰ τὴ διάρκειαν τῆς προηγουμένης χρονιάς. Τὰ ἔργα πρέπει νά εἶναι γραμμένα στὴ δημοτικὴ καὶ ν' ἀνήκουν στὴν κατηγορίαν τοῦ διηγήματος ἢ μυθιστορήματος. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι πρέπει νά στείλουν 5 ἀντίτυπα στὸν οἶκο «Πυρσός».

Ἀπ' τίς πρὸ ἐνδιαφέρουσες διαλέξεις ἦταν κ' ἡ φετινὴ τοῦ κ. Μιχαήλ Πουλάκη, γιὰ «Τὰ Ζῶα». Ὁ ἐκλεκτὸς ὁμιλητὴς ἀνέπτυξε τὸ θέμα τοῦ εὐχάριστα, μὲ ἐγκυκλοπαιδικὴ γνώση ἀληθινὰ μοναδική.

Ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ε. Σ. Ε. ὑπέβαλε εἰς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως τὰ συγχαρητήριά της, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ του ἐορτῇ, ἐγγραφεῖσα εἰς τὸ πρὸς τοῦτο ἀνοιγθὲν βιβλίον.

Τὴν 9ην Φεβρουαρίου γίνῃ στίς μεγαλοπρεπεῖς αἰθουσες τοῦ ξενοδοχείου τῆς «Μεγ. Βρεττανίας» τοῦ Ε. Σ. Ε. ὁ ἐτήσιος χορὸς μετῃφιμένων κεφαλιῶν. Ὁ χορὸς αὐτὸς εἶναι ἀπὸ τοὺς ὡραιότερους καὶ θά σημειώσῃ καὶ φέτος μεγάλην ἐπιτυχίαν.

Παιδικὴ Στέγη Δουργυτίου. Ἡ δρᾶσις τῆς Παιδικῆς Στέγης εἶναι σήμερα τόσο γνωστὴ, ὥστε σ' αὐτὸ τὸ πρόχειρον σημείωμα δὲν πρόκειται νά ἐκταθοῦμε σχετικὰ μὲ ὅ,τι προσφέρει στὴν προσχολικὴ ἡλικία αὐτὸ τὸ Σωματεῖο. Ἐκατὸ παιδιά, 4—6 χρόνων, ἀγόρια καὶ κορίτσια φιλοξενεῖ ἡ Παπαστράτειος στὴν Λεωφόρο Ἀλεξάνδρας, ἀπὸ 60 φιλοξενοῦν οἱ Στέγες Δραπετσῶνος καὶ Δουργυτίου. Σκοπὸς τῆς κάθε Στέγης εἶναι ἡ ἀνακούφισις τῆς ἐργαζομένης μητέρας, μὲ τὴν προσφοράν στοῦ παιδὶ τῆς—πού κάθε πρῶτὴ παραδίδει καὶ ξαναπέρνει τίς ἀπογευματινὰς ὥρες, ὅταν τελειώσῃ τὴν ἐργασία της—ἐνὸς περιβάλλοντος χαρᾶς καὶ ὑγείας. Χαρά... ὑγεία, τέτοιο εἶναι τὸ συναίσθημα, πού μᾶς κυριεύει μόνον μπαινόντας στὸ ταπεινὸ σπῆτι, πού πρὸς τὸ παρὸν χρησιμοποιεῖ

ἡ Στέγη Δουργυτίου, μᾶς ὑποδέχεται τὸ χαρούμενον θοιπὸ τῶν μικρῶν θαμνῶν της. Εἴμαστε οἱ κυρίες, πού ἤλθαν γιὰ τὸ δένδρον....., ἓνα τόσο δά δένδρακι, μὰ πού γύρω του ἔχουν συγκεντρωθῇ κοῦκλες μὲ φόρέματα γαλάζια, κίτρινα καὶ τριανταφυλλιά, μικροσκοπικὰ κρεββατάκια, κ' ἄκόμα, ζῶα ἀπὸ κυτταροειδές, ἀλλ' ὅχι συνηθισμένα ζῶα, ἀφοῦ ἀνάμεσά τους θρίσκει καὶ ἓνας ἐλέφας, μὲ τὸν πρὸ φουτουριστικὸν τρόπο μπογιατισμένος. Ἡ αἴθουσα ἀπλὴ καὶ χωρὶς πολυτέλεια. Τοῖχοι ἀσβεστωμένοι, πάτωμα ἀπὸ τὸ κοινότερον μάρμαρον. Καὶ ὅμως μιὰ ζέστη βγαίνει ἀπὸ τὴν κάθε γωνιά διαφορετικὴ, ἀλλ' ὅχι καὶ λιγώτερον ἀναγκαία ἀπ' ἐκείνην, πού προσφέρει στὰ παιδιὰ ἡ «διαρκοὺς καύσεως» ἐγκατεστημένη στὸ κέντρο τοῦ δωματίου. Στὸ βάθος μικροσκοπικὰ θρανία-τραπέζια καὶ οἱ σκευοθήκες, ὅπου τὸ πρῶτ' ἀπὸ τὰ παιδιά τοποθετοῦν τὰ ρούχα τους, γιὰ νὰ φορέουν τὴν κόκκιναν στολὴν τοῦ δευτέρου τους σπιτιοῦ. Κεντημένο μὲ ζωηρὰ χρώματα πάντοτε στὸ μικροσκοπικὸν παραπέτασμα τῆς κάθε σκευοθήκης, διακρίνω ἐδῶ ἓνα λαγὸν, ἓνα τόπι παρακάτω, τέλος τόσα ἐμβλήματα, ὅσα καὶ παιδάκια. Ἔτσι, ἀντὶ ἐνὸς ξηροῦ ἀριθμοῦ, τὸ καθεῖνα τους θρίσκει ἓνα διακριτικὸν πλησιέστερον πρὸς τὸ δικό του κόσμον καὶ τὴ φαντασίαν του. Ὅλογοι πολλὰ πράγματα θά τὴν ξυπνήσουν, μὰ ἴσως περισσότερο ἀπ' ὅλα μιλήσῃ στὴν παιδικὴν φαντασίαν μιὰ κίτρινη «τραμπάλα»: τίς δυὸ τίς ἄκρες κοσμοῦν κεφάλια ἀλόγων, πού σοῦ γεννοῦν καθαρά τὴν ἐντύπωσιν, πὼς ἀπὸ τόσος δά πιτσιρικός, γίνηκες σωστὸς καθαλάρης!

Κοντὰ μᾶς ἀκοῦμε γιὰ τὴν ὑπαρξὶ ἐνὸς γραμμοφώνου: εἶναι τὸ πρωτοχρονιάτικο δῶρον, πού θά φαιδρύνῃ ἀγόρια καὶ κορίτσια, καὶ πού θά χρησιμεύσῃ γιὰ τὴν ρυθμικὴν τους γυμναστικὴν. Ἐνα αἶσθημα εὐγνωμοσύνης ξυπνᾷ μέσα μᾶς γιὰ τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ προσφέρεται στὸ παιδί τῆς ἐργατρίας μὲ τόση ἀγάπην καὶ κατανόησιν καὶ ταυτόχρονα μὲ λαμπρὰς ὑγιεινὰς συνθήκας, ἡ χαρὰ τοῦ παιχνιδιοῦ καὶ τοῦ ἥχου.

Ἡ δνὶς Νικολαΐδης, πού διευθύνει λαμπρὰ τὸ Τμήμα Δουργυτίου, δὲν παραλείπει νὰ μᾶς δείξῃ τίποτε ἀπ' ὅ,τι σχετίζεται μὲ τὴν ζωὴν τοῦ παιδιοῦ στὴ Στέγη. Νά, τὸ λουτρό, ἓνα συνηθισμένο πλυσταριὸν παλαιοῦ σπιτιοῦ, γιὰτὶ καθὼς εἶπαμε, πρόχειρον εἶναι πρὸς τὸ παρὸν ἡ ἐγκατάστασις στὸ Δουργυτίον, ἀλλ' ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν λείπει τίποτε ἀπ' ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὴν περιποίησιν τοῦ μικροκόσμου, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ

ἄφθονον ζεστὸ νερό. Αὐλή, κουζίνα, ἀποθήκες, ὑπερήφανα, δείχνουν πόση τάξις καὶ καθαριότης μποροῦν νὰ δώσουν κ' ὡμορφιά καὶ χάρι στὸ ἀπλὸ περιβάλλον.

Τσουρέκια, φρούτα, γλυκὰ καὶ παιχνίδια μοιράστηκαν.

Τὸ θοιπὸ τοῦ μελισσιοῦ γίνεται ὁλοένα πιὸ εἰσθητό. «Καὶ τοῦ χρόνου... καὶ τοῦ χρόνου...» Βορειοἀδάκι ἔξω καὶ ἡλιος ἄφθονος. Ἐδῶ πιὸ πάνω, στὸ ἄλλο τετράγωνον ἀκριβῶς, θά κτισθῇ ἡ καινούργια Στέγη, πού θά φιλοξενήσῃ ἀκόμη περισσότερα παιδάκια, ὅταν λειτουργήσῃ. Ἀς μὴν τῆς λείπει ἡ ἀτμόσφαιρα, πού ἔχει δημιουργηθῇ στὸ ταρινὸ τῆς σπῆτι: φυλάγοντας τοὺς μικροὺς ἀπὸ τὸ ὀδυνηρὸν κρῦον τῆς ζωῆς, ζεσταίνει τόσο ἀπόλυτα ὅλους γύρω της.

Καὶ λίγη Μαγειρικὴ

— Τυρόπηττα χωρὶς φύλλο.

10 αὐγά

1)2 ὀκ. τυρὶ φέτα

100 δράμια ψίχα ἀπὸ φραντζόλα τῆς μπίρας

70 δράμια βούτυρον

λίγον γάλα.

Μουσκεύετε τὸ ψωμί στὸ γάλα. Δουλεύετε τὸ βούτυρον, προσθέτετε τὸ ψωμί σιμμένο, ἓνα, ἓνα τ' αὐγά καὶ στὸ τέλος τὸ τυρὶ, καλὰ ζυμωμένο. Βάζετε τὸ μίγμα σὲ ταψάκι βουτυρωμένο καὶ πασπαλισμένο μὲ γαλέττα καὶ πῆντε σὲ μέτριον φούρνον. Ὅταν ὁ φούρνος εἶναι δυνατός, τὸ σκεπάζετε μὲ χαρτί. Ἀφοῦ ψηθῇ τὴν κόβετε σὲ μικρὰ κομμάτια καὶ το σερβίρετε ζεστῇ.

— Τσουρέκι μὲ ζαμπόν.

50—60 δρμ. ζαμπόν

50 δρμ. φρέσκο βούτυρον

50 δρμ. παρμεζάνα

100 δρμ. ἀλεύρι

5 δρμ. μαγιά τῆς μύρας

50 δρμ. γάλα

5 αὐγά.

Λιώνετε τὴν μαγιά μὲ τὸ γάλα, τὴν πιάνετε μὲ λίγο ἀλεύρι, τὴν σκεπάζετε μὲ μάλλινο ὕφασμα καὶ τὴν θάζετε σὲ ζεστὸ μέρος ν' ἀνέβῃ. Ἀφοῦ ἀνέβῃ, θάζετε τὰ ἄλλα ὑλικά, ἓνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, τὰ ζυμώνετε, ὅπως τὸ τσου-

ρέκι, καὶ στὸ τέλος τ' ἀσπράδια τῶν αὐγῶν χτυπημένα μαρέγκα σφιχτῇ. Πλάθετε τὴν ζύμη, τὴν θάζετε σὲ φόρμες βουτυρωμένες, τὴν σκεπάζετε μ' ἓνα μάλλινο πανί, τὴν θάζετε σὲ ζεστὸ μέρος, γιὰ νὰ ἀνέβῃ, καὶ κατόπιν πῆντε σὲ μέτριον φούρνον. Ἀπὸ τὴν δόσιν αὕτη γίνεται μιὰ μέτρια φόρμα καὶ μιὰ πιὸ μικρὴ.

— Κυδωνία μὲ κρέας.

Ἐτοιμάζετε τὸ κρέας, ὡς συνήθως, γιὰ ἐντράδα, δηλαδὴ τὸ καθουρδίζετε μὲ βούτυρον καὶ τὸ ἀφίνετε νὰ μισοθράσῃ μὲ τὸ ἀνάλογον νερό καὶ ἀλάτι. Κόπτετε τὰ κυδωνία σὲ φέτες μέτριες καὶ τὰ τηγανίζετε μὲ βούτυρον εἰς τὸ τηγάνι. τὰ θάζετε νὰ θράσουν μαζί μὲ τὸ κρέας, προσθέτοντες συγχρόνως ἀνάλογον ζάχαριν, διὰ νὰ ἔχῃ τὸ φαγητὸν γλυκίζουσιν γεῦσιν καὶ ὀλίγην κανέλλαν.

Ἡ θέσις τῆς ἐργαζομένης γυναίκας στὴν Ἀγγλία

Μόνον τὸ χρηματιστήριον, οἱ διπλωματικές, ἐκκλησιαστικὲς καὶ στρατιωτικὲς θέσεις φαίνεται, ὅτι δὲν εἶναι ἀκόμη προσίτες στίς Ἀγγλίδες. Ὡς τόσο ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ Στρατοῦ τῆς Σωτηρίας εἶναι γυναῖκα: ἡ στρατηγίνα Μπούθ. Οἱ Μεθοδισταὶ ὅμως ἔχουν 30 γυναῖκες χειροτονημένες πάστορας, πού κηρύττουν στίς ἐκκλησίας, καὶ ἡ Ἀγγλικανικὴ ἐκκλησία στέλλει ἱεροκήρυκες γυναῖκες σὲ ὅλην τὴν Αὐτοκρατορίαν, διὰ τὴν κατήχησιν τῶν ἀπίστων.

Κανεὶς δὲν θ' ἀρνηθῇ τὴν ἐπιρροὴν τῆς γυναίκας στίς πρεσβεῖες ὅλου τοῦ κόσμου καὶ τὸν σπουδαῖον ρόλον, πού παίζει ἡ σύζυγος τοῦ ἱερέως στὴν ἐνορία. Ἡ γυναῖκα δὲν εἶναι ἰδεκτὴ στὰ πολεμικὰ πλοῖα, ὑπάρχουν ὅμως γυναῖκες ναῦται καὶ ἓνα πλοῖον εἰδικὸν γιὰ τὴν ναυτικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κοριτσιῶν. Ἀλλὰ καὶ ἐξερευνηταὶ γίνονται οἱ Ἀγγλίδες, ἐπίσης δὲ καὶ ἀστυνόμοι στὴν περίφημην Σκώτλανδ—Γκάργδ ὑπάρχουν τέσσαρα «λαγωνικά», τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα τηροῦνται αὐστηρῶς μυστικά. Μεγάλος ἀριθμὸς γυναικῶν εἶναι δικαστικοί, κανένα δὲ παιδικὸν δικαστήριον δὲν λειτουργεῖ χωρὶς μίαν τοῦλάχιστον γυναῖκα.

Γυναῖκες τῆς μεσαιᾶς τάξεως καὶ μάλιστα

ΜΟΔΕΣ

“Όταν μιλάμε για μόδες, έννοούμε σχεδόν πάντοτε τὰ φορέματα, πού θά φορέσουμε για νά βγοῦμε ἔξω, ἢ για νά δεχθοῦμε σπίτι μας. Ἡ μόδα ὅμως δέν ἀρκεῖται σ’ αὐτά, ἀλλά ἐπιβάλλει τή γνώμη της καί στίς ρόμπες τοῦ σπιτιοῦ. Ἐνα κομψό φόρεμα τοῦ σπιτιοῦ συντελεῖ

στό νά δημιουργῇ γύρω μας μιὰ ἀρμονική ἀτμόσφαιρα.

Οἱ Παρισίνοι οἴκοι δίνουν στό φόρεμα τοῦ σπιτιοῦ τήν αὐτή σημασία, πού δίνουν στή βραδυνή τουαλέτα.

Οἱ ρόμπες τοῦ σπιτιοῦ εἶναι πάντοτε πολὺ μακρὺς, μὲ φαρδὺά μανίκια. Τὰ ὑφάσματα, πού θά προτιμῆσετε εἶναι σατέν, βελούδο ἢ κλοκὲ ἔμπριμέ.

Ἐνα πολὺ κομψὸ ντεζαμπιλιὲ εἶναι ἀπὸ μεταξωτὸ βελούδο ζωηροῦ χρώματος. Ἄλλο πάλι ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα κιμωνὸ ἀπὸ μαῦρο μεταξωτό, μὲ μεγάλα κεντήματα ἀπλικασιδὸν ἀπὸ κρέπ σατέν, τὸ ἴδιο χρώμα μὲ τὸ νυχτικό.

διανοούμενες, δέν τὸ θεωροῦν ξευτελιστικὸ νά ἐργάζονται ὡς κηπουροί, ἢ καί στή γεωργία. Μερικὲς δὲ πού ἀπὸ ἀνάγκη, ἢ καί προτίμησι ζοῦν στήν ἐξοχή, καταγίνονται μὲ τήν ζωοτεχνίαν, ἐκτρέφουν πουλιά, χοίρους, σκύλους, ἄλογα κ.λ.π. Μερικὲς μάλιστα ἐκτρέφουν ποντικούς, τοὺς ὁποῖους πωλοῦν εἰς τὰ βιολογικὰ ἐργαστήρια τῶν νοσοκομείων. Μία ἀπὸ τίς μεγαλύτερες ἱππευτικὲς σχολὲς διευθύνεται ἀπὸ τέσσαρες ἀδελφές. Ὑπάρχουν δὲ καί γυναῖκες κτηνίατροι. Ἐτσι εἰσχωροῦν σήμερον οἱ γυναῖκες σὲ ὅλους τοὺς κλάδους καί σὲ ὅλα τὰ βιοποριστικὰ ἐπαγγέλματα.

Πολὺ τῆς μόδας εἶναι ἐπίσης οἱ ρόμπες μετελασέ.

Γιὰ φορέματα τοῦ σπιτιοῦ χρησιμοποιοῦνται πολὺ καί τὰ πλεκτά, καθὼς καί για διάφορα ἐξαρτήματα, πού χρειάζεται μιὰ μοντέρνα κυ-

ρία: μιὰ λιζέξ ἀπὸ πλεκτὸ μαλλί, ρόζ ἢ μπλε πάλ.

Τὰ φορέματα αὐτά, πού θά φορέσετε στό σπίτι σας, πρέπει νά εἶναι μᾶλλον ζωηροῦ χρώματος, γιατί δίνουν ἓνα εὐθυμο τόνο στό σύνολο τοῦ σπιτιοῦ.

Ἀντὶ για ρόμπα μπορεῖτε νά φορέσετε καί

πιτζάμες ἀπὸ βαρὺ μεταξωτὸ ἢ ἐάν δέν ἔχετε πολὺ ζέστη σπίτι σας, ἀπὸ ζερσὲ μάλλινο. Τὸ παντελόνι εἶναι πολὺ φαρδύ, ἢ δὲ μπλουζα κλειστή στό λαιμὸ καί μὲ μακρὰ μανίκια.

Τίς πιτζάμες ὅμως αὐτὲς δέν πρέπει νά τίς φοροῦν, παρὰ μόνο οἱ πολὺ λεπτὲς κυρίες. Οἱ ἄλλες ὅς προτιμῆσουν τίς ρόμπες.

Ἐπληρώσατε τὴν συνδρομὴν σας;

“L'HÉLLÉNIS,”

Organe mensuel du Conseil National des Femmes Héliennes

Rédaction-Administration : Rue Alex. Soutsou 26
Athènes, Août 1938

On s'est préoccupé ces derniers temps, de la question, si la femme doit être payée pour les services qu'elle rend, en tant que mère de famille et maîtresse de maison. Elle est tout d'abord, sans doute, haïssable l'idée, que la femme doit être payée pour ses devoirs familiaux, mais du moment que les professions libres sont récompensées et payées, sans que cela paraisse humiliant, pourquoi aurait souffert la dignité de la mère et de la maîtresse de maison, si on lui reconnaissait par des récompenses matérielles la valeur de son rôle naturel.

On insiste c.a.d. qu'il fallait qu'une partie du salaire ou des honoraires de son mari soit attribuée pour le paiement de l'épouse, qu'aurait, de la sorte, participé aux Assurances Sociales, tout comme n'importe quelle autre ouvrière, et qu'elle aurait ses droits de repos, de vacances à la campagne, d'assistance médicale etc.

Déjà en Belgique, on paie à tous les travailleurs, hommes et femmes, une indemnité pour les enfants qu'ils ont à leur charge.

Ces allocations sont versées directement à la mère, soit sur la base de ses émoluments, soit sur les émoluments de son mari, de sorte que, la mère et l'enfant aient un droit direct sur une partie des revenus familiaux.

La question est encore en voie d'examen dans d'autres pays, de son côté théorique, mais il est certain qu'une solution pratique sera bientôt donnée.

Il est certain que la pensée des hommes est toujours préoccupée par la question de l'«Au-delà» et qu'il y a beaucoup qui admettent son existence, et qu'ils étudient par l'occultisme les lois cachées de la Nature.

La parapsychologie admet aujourd'hui que l'homme comprend les phénomènes surnaturels, non seulement par ses sens, et il est déjà constaté que la télépathie, la diorase, les visions, les oracles, la graphologie, la chiromantie, et tant d'autres, sont de moyens de communication avec les forces cachées. De grands savants tels que Alexis Caryl, Crooks, Charcot, Flammarion, se sont occupés avec ces questions.

Il est hors de doute, qu'il y a dans l'homme des forces non subjacentes qui, si elles se développaient nous auraient montré des choses étonnantes. Ces

forces, sont même historiquement démontrées.

Le peuple croyait toujours à l'«au delà» et les divineresses, les prophètes, le spiritisme, l'hypnotisme, ont été toujours approuvés par les faits et solidifiés ces croyances, que n'admettait pas la science académique.

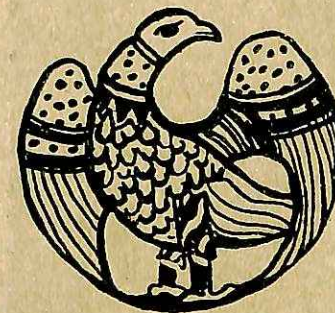
Ces dernières années seulement, quelques Universités, Américaines pour la plus part, étudient la fondation d'un siège de parapsychologie, qui aura comme but de vérifier les phénomènes psychiques extraordinaires et anormaux, c.a.d. l'hypnotisme, l'écriture automate etc. Cette science nouvelle, aura en plus, un autre but, d'éclairer le public sur les questions surhumaines, afin que l'exploitation des âmes naïves par les charlatans, cesse.

La section de la protection de l'enfant, de notre Conseil travaille toujours avec beaucoup de zèle pour accomplir sa tâche. Ayant constaté que les enfants du faubourg de Kaissariani sont en très grand nombre et ont grand besoin qu'on s'occupe d'eux le Comité a obtenu du ministre de l'Agriculture qu'on lui cède un terrain boisé de pins qui sera réservé aux enfants pour leurs jeux. Le maire de Kaissariani a cédé également une grande pièce qui servira de réfectoire pour une cantine gratuite.

On organisera aussi une bibliothèque pour le divertissement et l'instruction des enfants.

Pendant l'année 1938 la section a distribué à ses petits protégés, des habits, des souliers, des gâteaux, des oeufs de Pâques, des livres d'école etc.

Elle a organisé, pendant les mois d'été 12 excursions auxquelles ont participé 600 enfants, et elle a envoyé à ses fraits plusieurs enfants à la campagne.

**Οι ξανθές Έχουν
Ευαίσθητο δέρμα!**

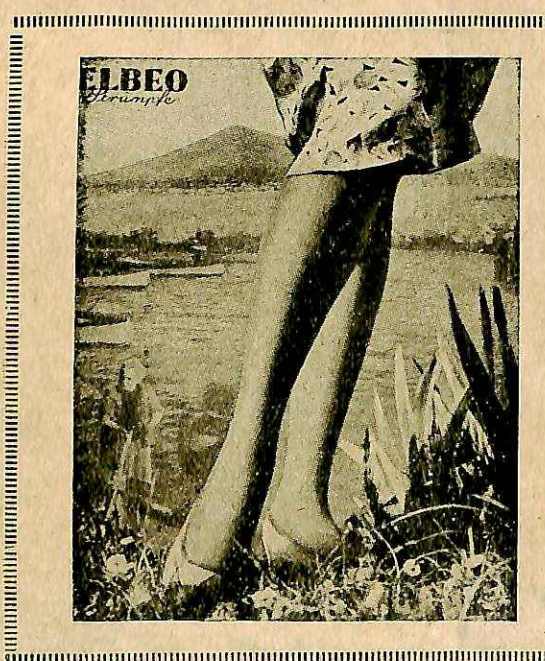
Αυτό δε απαιτεί μία ιδιαίτερα προ-
φύλαξι και μία καλή περιποίηση. Γι'
αυτό οι ξανθές προτιμούν διά την
καθημερινήν περιποίησιν του τήν
κρέμα NIVEA, διότι τρέφει τὸ δερ-
μα, ἐπειδὴ περιέχει EUCERIT καὶ τὸ
κάνει ἱκανὸ πρὸς ἀντίστασιν.

Ἔτσι ἡ ὑγρασία καὶ τὸ κρῦο δὲν μπο-
ροῦν νὰ τοῦ κάμουν τίποτε, παρα-
μένει δὲ καὶ τὸ χειμῶνα ἀκόμη μα-
λακὸ ὡς δελουδο καὶ νεανικὸ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡ-
ΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ.
ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΚΥΤΙΟΝ ΔΡΑΧΜ.
8.50. ΤΟ ΜΕΣΑΙΟΝ ΔΡΧ. 15.
ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΔΡΑΧΜΑΣ 30.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ

ΕΛΒΕΟ

Ἡ καλύτερα Κάλτσα
γιὰ τὸν καλύτερο κόσμον
Πυκναὶ περιπάτου
καὶ διαφανεῖς ἀνάποδες
βραδυνές.

Πωλοῦνται εἰς ἔλα τὰ καλὰ
Καταστήματα εἰς τιμὰς ἀπολύτως
ὥρισμένας.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ

ΣΙΛΚΑ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ
Μητροπόλεως 44-46 — Τηλέφ. 25-401
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ — ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1893

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΕΙΣ ΑΡΙΘΜΟΝ ΠΑΣΗΣ ΑΛΛΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ, ΑΙΓΥΠΤΩ ΚΑΙ ΚΥΠΡΩ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

THE BANK OF TRUST COMPANY 205, West 33rd Srt. NEW YORK

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ ΕΝ ΟΨΕΙ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ
ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

Νομικὸν Γραφεῖον
Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Ἑλληνίδων
Παρέχει δωρεὰν συμβουλὰς
Ἐκάστην Πέμπτην 12 - 1 μ. μ.
Ὁδὸς Ἀλεξάνδρου Σούτσου 26

**ΡΑΠΤΕΤΕ ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ΑΚΟΠΩΣ ΚΑΙ ΤΑΧΕΩΣ
ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΗΡΑ ΣΙΓΓΕΡ**
Ἐφαρμόζεται με μίαν βίδα εἰς οἰανδήποτε ραπτομηχανήν. Παρέχεται
ΔΩΡΕΑΝ πρὸς δοκιμὴν ἐπὶ 8 ΗΜΕΡΑΣ.
ΔΩΡΕΑΝ διδασκαλία κεντημάτων καὶ διαφόρων Ποικιλμάτων με τὸν ΜΑΛΛΟΡΑ-
ΦΕΑ ΣΙΓΓΕΡ καθὼς καὶ κοπτικῆς με ΙΧΝΑΡΙΑ ΣΙΓΓΕΡ δι' ἑσωτερικὰ καὶ ἑξωτε-
ρικὰ φορέματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν.
ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΣΙΓΓΕΡ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ

ΠΡΩΙ ΚΑΙ ΒΡΑΔΥ OREODONT ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡΧ. 30.000.000
ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΤΑΚΤΙΚΑ ΚΑΙ ΕΚΤΑΚΤΑ » 120.496.050.250

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΟΞΕΑΛ ΑΘΗΝΑΙ - ΠΕΙΡΑΙΑ
ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΚΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ: ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ (ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑ)

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΑΛΟΥΡΓΕΙΟΝ:

Φιάλαι παντός είδους, Δαμιτζάνες πλεκταί, (Τζάμια) Ύαλοπίνακες
Μάτ, Ύαλοπίνακες Διαμαντέ, Ύαλικά οικιακής χρήσεως. Διάφορα
καλλιτεχνικά ύαλινα είδη οικοδομικής (τουβλα, κέραμοι, φωταγωγοί)

ΜΕΤΑΛΛΕΙΑ:

Σιδηροπυρίται Κασάνδρας, Έρμιόνης - Λιγνίται Ώρωποῦ, Κορύνης.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ

Γραφεῖον

Εύρέσεως Γυναικείας Έργασίας

του Έθνικοῦ Συμβουλίου Έλληνίδων

Όδός Άλεξάνδρου Σούτσου 26

Ώραι λειτουργίας 4—6 μ. μ. Καθ' εκάστην

ΦΩΝΗ

LOTION
Lilas
DE GRÈCE
ΦΥΤΙΚΟΝ ΕΚΧΥΛΙΣΜΑ

Παρασκευάζεται με κρόκους αὐγῶν,
ΑΠΟΛΙΠΑΙΝΕΙ ΚΑΙ ΜΑΛΑΚΩΝΕΙ
τὰ μαλλιά, προσδίδει ἐξαιρετικὴν
ΣΤΙΛΠΝΟΤΗΤΑ ἐνῶ συγχρόνως
τὰ ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ καὶ προλαμβάνει τὴν
ΛΕΥΚΑΝΣΙΝ των.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΥ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΗΛ. 30.085
ΟΜΟΝΟΙΑ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΧ. 1.205.000.000

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (ΤΗ 30 ΙΟΥΝΙΟΥ 1938) 10.471.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡ. Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
ΙΔΡΥΤΗΣ
1841

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ:

Εν Αγίω Νικόλαω (Κρήτης)	Εν Θήρα	Εν Μεσσήνη
» Αγρινίω	» Ίθάκη	» Μιτυλήνη
» Άγνιᾷ	» Ίστιαία	» Ναυπάκτω
» Ἀθήναις:	» Ἰωαννίνους	» Ναυπλίω
ἐν ὁδῷ Μητροπόλεως 9	» Καβάλλα	» Νιγρίτη
» » Καλλιθέα	» Καλαβρύτους	» Σάνθη
» » Νέα Ἰωνία	» Καλάμαις	» Ὀρεστιάδι
» » Παγκρατίω	» Καλαμπάκα	» Παξοῖς
» Αἰγίω	» Καρδίτῃ	» Παπάδω (Μυτιλήνης)
» Ἀλεξανδρουπόλει	» Καρλοβασίω (Σάμου)	» Πάτραις
» Ἀλμυρῷ	» Καρπενησίω	» Πειραιεῖ
» Ἀμαλιάδι	» Καραυᾶς (Ἅγιον Ὅρος)	» Πλωμαρίω (Μυτιλήνης)
» Ἀμυνταίω	» Καστοριά	» Πόρῳ
» Ἀμφικλείᾳ	» Κατερίνῃ	» Ποταμῷ
» Ἀμφίσσῃ	» Κερκύρα	» Πρεβέζῃ
» Ἀνδρῳ	» Κιάτῳ	» Πύλῳ
» Ἀργοστολίω	» Κιλκίς	» Πύργῳ
» Ἀρτῇ	» Κοζάνῃ	» Ρεθύμνῃ (Κρήτης)
» Ἀταλάντῃ	» Κομοτινῇ	» Σέριαις
» Βερεοῖα	» Κόρινθῳ	» Σητεία (Κρήτης)
» Βόλῳ	» Κυθήροις	» Σκιάθῳ
» Γρεβενοῖς	» Κύμῃ	» Σουφλίῳ
» Γύθειῳ	» Κυπαρισσίᾳ	» Σπάρτῃ
» Δημητσάνῃ	» Λαγκαδᾷ	» Σύρῳ
» Διδημοτείχῳ	» Λαμία	» Τρικκάλοις
» Δράμᾳ	» Λαρίσῃ	» Τριπόλει
» Ἐδέσση	» Λεβαδείᾳ	» Φαρσάλοις
» Ἐλασσῶνι	» Λευκάδι	» Φλωρίνῃ
» Ἐλευθερουπόλει	» Λήμνῳ	» Χαλκίδι
» Ζακύνθῳ	» Λιμένι Βαθέως (Σάμου)	» Χανίοις (Κρήτης)
» Ἡρακλείῳ (Κρήτης)	» Μεγαλουπόλει	» Χίῳ
» Θεσσαλονίκῃ	» Μεσολογίῳ	
» Θήβαις		

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΧΩΡΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

HELLENIC BANK TRUST COMPANY NEW YORK 139 William Street

Ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, συμφάνως μὲ τοὺς νόμους τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΟΛΟΣΧΕΡῶΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΑ \$ 1.350.000